

Fotbal

Revistă săptămînală

ANUL II

36

JOI

2 FEBRUARIE 1967

12 PAGINI

2 LEI

NOI ECHIPE ROMÂNEȘTI PESTE HOTARE

Apropierea deschiderii sezonului fotbalistic 1967 se face cu pași repezi. Sîntem în 2 februarie și la 15 ale acestei luni se va disputa prima din restanțele turului campionatului, iar la 26 februarie va începe returul. S-au înapoiat „fineretul” din Africa și aseară „olimpicii” din America de Sud, dar iată că azi noi echipe românești pleacă peste hotare.

În cursul acestei zile, STEAUA și JIUL au plecat în turnee peste hotare. Steaua întreprinde un turneu de 3 meciuri în R.D. Germană. La 4 februarie va juca cu Motor Zwickau, la 5 februarie la Jena cu echipa locală cu același nume, iar la 11 februarie la Berlin cu Vorwärts. Jiul s-a deplasat în Albania, unde va susține de asemenea trei partide, dintre care două cu reprezentativa țării gazdă.

Alte echipe care vor pleca peste câteva zile în turnee peste hotare sînt:

DINAMO BUCUREȘTI în Irak, de la 10 la 20 februarie, PROGRESUL în R. D. Germană ca invitată a echipei Dinamo Berlin, de la 8 la 11 februarie, UNIVERSITATEA CRAIOVA în Uniunea Sovietică, de la 12 la 21 februarie și FARUL CONSTANȚA în R. P. Bulgaria.

Și apoi, la 26 februarie start în campionat!

LOTUL OLIMPIC S-A ÎNTORS DIN AMERICA DE SUD

Echipa olimpică a țării noastre a revenit în Capitală, după turneul pe care l-a întreprins timp de o lună în America de Sud.

Sosiți luni pe continentul european, jucătorii noștri au stat o zi la Roma, de unde au sosit aseară, cu obișnuita cursă TAROM Roma-București.

Citiți în paginile 6-7 primele comentarii după întoarcere, ale trimisului nostru special ROMULUS BALABAN.

În fotografia de mai jos, o fază din meciul susținut de „olimpicii” noștri la Guayaquil, la 25 ianuarie, cu echipa Emelec. Apărarea română (tricouri albe), respinge un atac al gazdelor.

Pregătirile echipelor de categoria A în vederea reluării campionatului se intensifică pe măsură ce ne apropiem de ziua reluării activității oficiale. În cadrul acestor pregătiri, RAPID și PROGRESUL s-au întâlnit duminică, în Giulești, într-un meci din care prezentăm imaginea de mai sus, a foto-reporterului M. LASTNIC.

În pagina a 5-a, publicăm o anchetă pe tema „CE AȘTEPTĂȚI DE LA ECHIPA DV. ÎN NOUL SEZON”, la care ne răspund șapte antrenori din categoria A.

ID IN S U M A R

Pagina 3:

Vecinii noștri, fotbalistii (raid-anchetă)

Pagina 6:

Instituirea TROFEULUI REVISTEI FOTBAL, acordat anual celui mai bun fotbalist român

Pagina 10:

Cum va pregăti Fontaine echipa Franței

Pagina 12:

Un nou scandal în fotbalul italian

PORTRET

**OPTSPREZECE ANI
PRINTRE JUNIORI ȘI COPII**

Pe timpul lui ALEXANDRU COROS, unul dintre cei mai vechi activiști sportivi voluntari din Mediaș, l-am cunoscut în ziua când a împlinit 44 de ani.

— Aveți copii, l-am întrebat după ce-i luasem aproape toate datele biografice.

— Am 38! 22 de juniori și 16 „pitici”, răspunde în glumă interlocutorul.

— De când pregătiți echipele de copii ale Uzinei mecanice Gazmetan?

— Din ziua de 25 octombrie 1948, fără întrerupere.

— În cei peste 18 ani de activitate, înseamnă că prin ...mina dv. a trecut un mare număr de jucători.

— Nu-i în minte chiar pe toți, însă de aici și-au luat zborul Băkoși, Feodoranu și alți elevi de-ai mei, care au ajuns să joace în prima categorie a țării. Pentru „B” am crescut mai mulți jucători.

— Ce dorințe aveți pentru viitor?

— Cu toții dorim ca echipa de seniori Gazmetan să aibă o comportare mai bună în returul campionatului categoriei B. Personal vreau ca

foștii mei elevi, tinerii Dumbreanu, Tămăioagă și Dodu să ajungă mari fotbalisti.

Deși pe jumătate mi s-a împlinit visul anul trecut, în luna octombrie, când am obținut calificarea de antrenor de categoria A-V-a la cursul de la Brașov, aș mai dori ca examenul pentru o categorie superioară, în vederea cărora mă pregătesc, să le trec cu „foarte bine”. Dar ceea ce doresc nespun de mult, este ca echipa de juniori, clasată acum pe locul IV, în seria A-X-a, pe care o pregătesc, să-mi dea, prin rezultatele pe care le va obține, satisfacții și mai mari.

Alexandru Coros, șef de echipă la secția de gimnastică a Uzinei mecanice Gazmetan din Mediaș, este un om hotărât, pasionat în muncă și sintem sigur că dorințele lui se vor împlini. Noi îi dorim succes deplin!

TRAIAN IOANĂȘESCU

ACTIVITATE REMARCABILĂ

LA CENTRUL DE COPII ȘI JUNIORI — UNIVERSITATEA CLUJ

Dacă echipa de seniori a Universității Cluj are în ultimii ani evoluții contradictorii, apoi la „sectorul tineret” clubul clujean are o situație de înviat. Prima echipă de juniori a lui „U” a fost acum doi ani campionă republicană, anul trecut a ajuns în finală, unde a fost înțrecută la mare luptă de Rapid, iar anul acesta se află pe primul loc al seriei A IX-a a campionatului cu impresionantul golaveraj de 42-4. Această echipă n-a cunoscut în ultimii trei ani dect o singură înfrângere!

Cu echipa I de juniori, centrul de copii și juniori al Universității are mari speranțe: în primul rând — titlul din acest an; în al doilea rând — promovarea unor noi talente în echipa „mare”. (De altfel, numai în ultimii doi ani cinci juniori — Szöke, Musteșea, Anca, Tegean și Barbu au jucat în prima echipă și se pare că în viitorul apropiat alți doi. Crișan și Oprea, vor fi și ei alinați în 11-le de la „U”).

Ceea ce se cuvine a fi remarcat este faptul că la centrul de juniori și copii Universitatea (antrenor coordonator — Silviu Aram, Adalbert Covaci, Vasile Băluțiu și Ion Laurențiu — antrenori) tuturor „etaje-

lor de vîrstă” li se acordă o deosebită atenție.

În afara primei echipe de juniori, la centru mai există echipa a II-a și un număr de 64 de copii, repartizați în 5 echipe de pitici.

Pregătirea tehnică, asigurată prin aplicarea celor mai recente teorii din fotbalul modern, se conjugă cu o științifică pregătire fizică, latură de care se ocupă și binecunoscutul specialist în atletism, dr. Arnăutu.

Adăugînd exceptionalele condiții materiale ale centrului — o magazie înzestrată cu 15 rînduri de echipament, 30 de mingi, cite două perechi de loacani pentru toți tinerii fotbaliști — ca și faptul că pentru pregătire centrul are la dispoziție trei terenuri regulamentare și o sală de antrenament în frumosul parc Victor Babeș, enunțăm, de fapt, premisele optime de care se bucură munca cu cei mai tineri fotbaliști de la „U”.

Munca antrenorilor în aceste condiții a avut pînă acum rezultate frumoase și nutrim toate speranțele că și pe viitor despre activitatea centrului de copii și juniori — Universitatea Cluj vom afla numai lucruri bune.

M. P.

**ZĂPADA
N-A PUTUT ACOPERI
PETELE
NEGLIJENȚEI...**

Astă-vară, am fost oaspeți la stadionul Carpați din Sinaia, situat în... inima „Perlei” de pe Valea Prahovei. Situația și privim și nu înțelegem de ce vestiarele jucătorilor, cabinele arbitrilor, gazonul, porțile, gardul împrejurimilor, totul este în bună stare, numai tribunele strică estetica acestui stadion. Băncile de la sectorul oficial erau deteriorate iar, de la depărtare, se vede că gradenele de la tribune sînt rupte, în multe locuri vîzîndu-se doar postamentul de pîmînt pe care au fost montate. Peste citeva minute însă totul a devenit clar.

— Eu sînt, ne-a spus tov. Mihail Ștefănescu, intendent aici de cînd s-a construit stadionul. De ce s-au uzat tribunele? Păi de 12 ani le-o ajunge: de fier să fi fost și tot se ruginesc, dar mi se scindura, cum să nu putrezescă de atîtea plozi. Pînă acum un an s-a mai reparat — pe ici pe colo — tribuna, pentru că altfel spectatori erau nevoiți să stea în picioare. Anul acesta (n.r. 1966) nu s-a mai făcut nimic la acest stadion. Am auzit că, în toamnă, conducerea asociației noastre ar intenționa să reamenajeze tribunele.

A trecut toamna, a venit iarna și am constatat cu regret, acum citeva zile cînd am vizitat din nou Sinaia, că zăpada nu a putut acoperi, totuși... petele dezinteresului manifestat de asociația sportivă Carpați față de tribunele stadionului pe care îl are în proprietate. Păcut!

TR. I.

**ATENȚIE LA DISCIPLINA
ȘI LA EDUCAȚIA
FOTBALIȘTILOR
ȘI A SPECTATORILOR**

Incheierea primei părți a campionatului bîndătean de fotbal a fost analizată în cadrul unei ședințe largite a comisiei regionale, unde au fost discutate atît părțile bune, dar mai ales cele negative. S-a insistat în mod deosebit ca, în perioada pînă la reluarea campionatului, conducerea secțiilor de fotbal să ducă o serioasă muncă educativă în rîndurile jucătorilor și suporteriilor.

Numărul total de 33 sancțiuni (25 seniorilor și 8 juniorilor) aplicate de subcomisia de disciplină în campionatul regional este dovezii. Dintre cei sancționați amintim pe Frighi (Caranica Jimbăria), Voica (Lipova), Timoi (I. C. Anău), Mănescu (Zăvoi), I. Flores (Progresul Timișoara), Guju (Topleş), Fumără (Sînicul-Mare), Ilea (U.M.T.) etc., care au fost suspendați între 2 și 6 etape.

O slabă preocupare au manifestat unele secții și în ceea ce privește munca de educare a publicului spectator, care uneori depășește limitele sportivității. Datorită acestor deficiențe în organizare, comisia regională a fost obligată să ridice dreptul de organizare pe teren propriu al asociațiilor sportive Progresul Ceacova, Foresta Zăvoi, Metalul Topleş. De aceea, s-a recomandat ca pînă la reînceperea campionatului să fie organizate consfățirii cu suporteriilor în care să se prelucreză unele capitole din regulamentul de fotbal.

P. ARCAN
corespondent

CAMPIONATUL REGIUNII IAȘI

Ediția din acest an a suferit chiar de la început, datorită abandonării campionatului de către o serie de echipe care aveau o tradiție frumoasă, ca: Recoleta Podul Ilcoiei, Hir-lău (posesoare a unui frumos stadion), Pașcani (cu echipă în categoria B) și în final retragerea din campionat a Unirii Negrești, care, în trecut a editat, a activat în categoria C.

Astfel, campionatul a avut în prima sa parte o deslășurare inegală. Apoi, Rulmentul Birlad a obținut o serie de reușiri de meciuri cu vîdită intenție de a se situa în fruntea clasamentului, provocînd însă intruziunea incheierii turului.

Merita a fi evidențiată frumoasa comportare a tinerilor jucători de la Medicina Iași (antrenor C.

Dragomirescu), care, ca și la ediția trecută, au dovedit multă seriozitate în pregătire și preferințe spre jocul colectiv. S-au remarcat în acest tur jucătorii: T. Alilcoiei, Frăsineanu și Stoian.

O altă echipă care a progresat este Foresta Clurea, iar la Siderurgistul Iași, antrenorul Traian Iordache a operat o serie de remanieri prin introducerea de jucători tineri.

La mijlocul turului, după o serie de forțări, echipa din Negrești a fost scoasă din campionat și introdusă în jocul et Politehnica, aflată pe ultimul loc la acea dată. Cu pa-stune, antrenorul ei, Serban Justin, a reușit să o ridice la finete turului pe un loc mai onorabil. Nu putem încheia analiza fără a aminti și comportarea nesportivă a echipelor Flacă-

ra Murgeni și Recoleta Dragăina, care au constituit un adevărat pericol pe teren propriu pentru jucătorii oaspeți.

Merita mai multă atenție formarea de noi arbitri, pentru a se putea asigura arbitraje neutre.

O problemă care, de asemenea, nu trebuie să scape atenției organelor U.C.F.S. regionale o constituie lipsa de terenuri de fotbal chiar în orașul Iași, unde un număr de cinci echipe de regiune și nouă de oraș, au la dispoziție numai un singur teren de joc omologat.

D. DIACONESCU
corespondent

În fotografie: echipa
Medicina Iași

1. Medicina Iași
2. Rulmentul Birlad
3. Siderurgistul Iași
4. Foresta Clurea
5. Universitatea Iași
6. Husana Flacăra
7. Sîrbant Birlad
8. Politehnica Iași
9. Flacăra Mureș
10. Constructorul Vaslui
11. Instalatorul Iași
12. Recoleta Dragăina

11	10	1	0	30	-	5	21
11	9	0	2	61	-	10	18
11	6	1	2	21	-	10	17
11	6	1	4	20	-	15	11
11	4	2	1	19	-	13	16
11	4	2	5	21	-	26	10
11	3	3	5	12	-	21	9
11	4	1	4	21	-	20	9
11	3	3	1	17	-	27	9
11	3	1	7	20	-	26	7
11	1	4	6	16	-	21	6
11	1	1	9	3	-	49	3

ploieșteană „Prahova”, ca înalțeaș, alături de Cătană, Miadina și Coșea. La terminarea sezonului de vară al anului 1947 a fost legitimat la echipa A.S.A. (azi Steaua), an care marchează prezenta miliarilor în prima categorie a țării. Atunci el a jucat în echipa A.S.A. împreună cu Gică Popescu, Lăzăreanu, Panait și alții. După ce s-a retras din fotbal, M. Ionescu a îmbrățișat meseria de antrenor, ocupîndu-se, ani în sir, cu bune rezultate de creșterea viitoarelor cadre. De exemplu, talentatul Tătaru II este un „produs” autentic al muncii sale. În prezent M. Ionescu face parte din corpul de antrenori care se ocupă de problemele metodice și tehnice ale clubului Steaua.

Într-adevăr, Viktor — portarul echipei naționale a Cehoslovaciei și al campionatului Dukla Praga — figurează de puțin timp pe lista celor mai buni fotbaliști cehoslovaci, iar afirmarea sa pe plan internațional este de dată recentă. Cu cîțiva ani în urmă era cu totul necunoscut. El a debutat la o mică echipă provincială din Moravia, la 17 ani a jucat într-o echipă de seniori de la „promotiv”, din Prostějov, iar la 20 de ani și-a început cariera în prima ligă cu echipa în prezent numită Ruda Hvezda Brno. A avut însă neansa să găsească aici poarta ocupată de Schmecker, „senator de drept” în echipa Cehoslovaciei, astfel că a fost nevoit să facă tușă. Dar nu s-a împiedat cu ureea de a sta pe banca rezervelor și s-a transferat la Dukla Praga. Nici aici n-a avut mai mult noroc și a ocupat din nou un loc pe... tușă: în poarta campionatului Juca Kouba, titular inamovibil în 1965, însă, și s-a prezentat, în fine, și lui o șansă: Kouba s-a plecat la Sparta Praga, dîndu-i în primire tricoul cu nr. 1. Din acest moment, la 24 de ani, Viktor și-a început ascensiunea. În iunie 1966 a îmbrăcat pentru prima dată tricoul național. Debutul însă și l-a făcut în condiții foarte dificile: la „Maracana” contra Braziliei și a lui Pelé! În 25 de minute, el s-a trezit cu două mingi în plasa, semnate „Pelé”. Dar și-a revenit după aceea, apărînd totuși Cehoslovacia a pierdut meciul cu 2-1, iar Viktor și-a făcut un debut plin de promisiuni. Aceasta s-a văzut în noiembrie trecut cînd pe „Wembley”, acolo unde Anglia a cucerit titlul mondial, ea n-a putut trece peste Cehoslovacia în joc amical. Rezultatul de 0-0 a fost decis în mare măsură și de intervențiile excepționale ale lui Viktor. De atunci, Viktor s-a consacrat și pe plan internațional. În mai puțin de un an

CINE ESTE MAI... BĂTRÎN?...

ANATOLIE PRODAN — Craiova: „Am o observație pe marginea răspunsului dat la rubrica „Dialog cu cititorii” sub titlul „Cel mai tînăr și cel mai vîrstnic jucător” și anume că, după cite știu eu, cel mai vîrstnic este Marin Marcel și nu Constantin”.

Ne pare rău că trebuie să vă contrazicem, deși credem că o confirmare din partea noastră l-ar fi... încîntat pe Constantin și, dimpotrivă, l-ar cam fi îndispus pe Marin Marcel, față de care avem aceleși bune aprecieri ca și pentru internaționalul echipei Steaua. Dar... acele vorbe! Din lizele federației, alcătuite pe bază de documente oficiale, reznită că Gh. Constantin s-a născut la 14 decembrie 1932, iar Marin Marcel la 2 mai 1933. O bagatelă de citeva luni, acolo, dor care constituie totuși o dovadă în favoarea răspunsului nostru.

**VĂ PREZENTĂM PE VIKTOR,
INTERNAȚIONALUL CEHOSLOVAC**

D. RĂDUCANU — CONSTANTA: „Am citit în revista dv. că printre cei mai buni jucători afirmați în cursul anului 1966 în Europa este și portarul cehoslovac Viktor. V-aș ruga să-mi dați citeva amănunte în legătură cu acest jucător, pe care — mărturisesc — nu-l cunosc”.

Portarul echipei naționale cehoslovace, VIKTOR, re-velația anului trecut

ANTRENORII ȘI DISCIPLINA

N. PICU — BUCUREȘTI: „M-ar interesa să știu dacă și cum a fost rezolvată problema antrenorilor I. Reinhardt și I. Reuter, care au făcut obiectul criticilor dv. în nr. 34 al revistei „FOTBAL”.

Amîndouă cazurile au fost lămurite. Cum? Contractul semnat de Reinhardt cu echipa asociației sportive Minerul Anina n-a fost vizat de federație, iar Reinhardt obligat — astfel — să-și respecte contractul cu U.T.A., unde de altfel N. Dumitrescu a fost reinstalat pe postul de antrenor principal.

În ce privește pe Reuter, care refuza sistematic să semneze contractul cu Politehnica Timișoara, a revenit la... sentimente mai bune și de curînd a sosit, spre viză, la F.R.F. contractul purtînd iscălitura ambelor părți. Asadar, totul s-a terminat cu bine, ca să spunem așa.

„CARTE DE VIZITĂ”

A. STOICAN — București: Am citit în revistă unele materiale interesante semnate de M. Ionescu, antrenor la clubul Steaua. Un coleg sustine că respectivul a fost și jucător de fotbal la Steaua. Personal, nu-mi amintesc de acest nume și de aceea vă rog să-mi răspundeți care este adevărul.”

Colegul dv. nu greșește! M. Ionescu a fost și jucător de fotbal, în prima categoria a țării. În ediția campionatului 1946/47 a activat în echipa

Credeam că a găsi cu ușurință pe cineva într-un cvartal de blocuri (indeobște cu câteva mii de locatari), fără a-i cunoaște adresa exactă, este o iluzie. Și totuși, dacă-i vorba de adresa unui fotbalist situația se schimbă.

Aflându-ne la administrația cvartalului din Bd. 1 Mai, solicitarea adresei unor jucători rapidi și-a găsit un răspuns prompt și amănunțit. Am constatat cu acest prilej că Giuleștiul se întinde până în... piața Chibrit (din dorința, lesne de înțeles a „microbiștilor” de a-și păstra favoriții pe teren propriu!), că Șos. Ștefan cel Mare... ajunge până în preajma Facultății de drept, că strada Plevnei cuprinde și... piața Dorobanți, pentru că în orice punct al Capitalei este o reședință a simpatizanților echipelor bucureștene.

La fel de binecunoscuți s-au dovedit și fotbalisții de la alte cluburi, indiferent dacă locuiesc la Ploiești, Arad sau Constanța.

Am verificat astfel încă o dată marea popularitate de care se bucură jucătorii de fotbal. Este poate bunul cel mai de preț al unui sportiv, o poliță în alb, am spune, pe care cei din jur le-o acordă.

Ne-am propus să constatăm cum răspund jucătorii noștri de fotbal acestei prețuiri, în afara terenului de joc, care este condita lor cetățenească în mijlocul marii familii a blocului a străzii sau a orașului în care locuiesc.

MEMBRI DEMNI AI MARI FAMILII

Deși prima întrebare pe care urma s-o punem în interlocutorului nostru, Vasile Crăciun (președintele comitetului de bloc 2 prim din Bd. 1 Mai), trebuia să se refere la doi din locatarii blocului: ION IONESCU și DUMITRIU II, spontan s-a născut o altă întrebare:

— Sînleți rapidist?

Spre surprinderea noastră, interlocutorul nu era suporter al echipei feroviare, dar răspunsurile pe care le-am primit au vădit obiectivitatea.

— Cum se comportă colocalarii dv., Ion Ionescu și Dumitriu?

— Toți membrii marii noastre familii, cum ne numim noi, locatarii blocului, avem anumite obligații esențiale pentru viața noastră cotidiană. În ceea ce-l privește pe cei doi fotbaliști, vecinii noștri, vreau să vă dau un exemplu: Dumitriu II s-a mutat aci nu de mult, în locul unui actor. Și curînd, toți vecinii de palier care veneau des cu reclamații la adresa vechiului locatar, ne-au spus bucuroși: „Familia acestui fotbalist simpatic, a readus liniștea. Nici nu-l simți cînd este acasă și caută să nu deranjeze pe nimeni!”

— Poate că golgerul este mai „explosiv”?

— Da' de unde? Despre

Ion Ionescu, „membru fondator” al blocului unde stăm de mai bine de trei ani, locatarii noștri au numai cuvinte frumoase. Și el și soția sînt sociabili, politicoși, conduiți ce poartă pecetea sigură a bunului simț. În ceea ce-l privește achitarea la timp a cotei de întreținere și chiriei, am aflat din diverse sedințe la administrația blocurilor noastre, că toți jucătorii feroviari, vecinii de-ai noștri, își fac datoria conștiincios. Nu-mi amintesc vizitele unor coechipieri de-ai lui Dumitriu și Ion Ionescu în blocul nostru. N-am uitat însă o așa-zisă vizită, nici eu și nici alți locatari, martori fără voie; vara trecută, cînd mulți dintre noi ne luam „porția” de răcoare a serii, dintr-o mașină a clubului Rapid, Puiu Ionescu a fost pur și simplu îmbrîncit de către coechipierul său Dan Coe. A urmat o discuție aprinsă în care Dumitriu II încerca să joace rolul de mediator. N-a durat mult, dar suficient ca martorii acestei scene să constate că spiritul de echipă, prietenia, fuseseră uitate. Sincer să fiu, mă așteptam la altceva pentru că fotbalisții nu trebuie să reducă prietenia lor la 90 de minute de joc...

cei care au ajuns la performanță, și a cărei rezultantă trebuie să fie formarea unui caracter cinstit și puternic, este în cazul amintit mai sus, alterată.

Cele relatate despre Jamaischi se situează la polul opus cînd este vorba de vecinul său de bloc, fotbalistul FEODOT de la Dinamo Victoria. Locuind aci împreună cu părinții și două surori, Feodot are o ambianță familială plină de căldură și înțelegere reciprocă. Chiar în zilele cele mai pline pentru membrii săi, familia nu renunță la înțelegerea sa cotidiană. Cei din jur îl cunosc bine pentru că fotbalistul dinamovist își gă-

VECINI NOȘTRI, FOTBALIȘTII

tat cu bucurie că vizita noastră coincidea pentru familia lui Feodot cu febra pregătirilor de nuntă: duminică 29 ianuarie, tînărul jucător s-a căsătorit. Urm cu acest prilej multă fericire!

— Despre OAI DĂ? Să mă uit prin catastif, ne spune glumind mecanicul de locomotivă Ion Mazilu, membru în comitetul blocului unde locuiește extrema din dr. Staicovici. Scrie bine, pentru că m-am convins că longevitatea sportivă a jucătorului de la Progresul se datorește tocmai unei vieți ordonate și echilibrate. Să vă mai relatez totuși ceva, continuă interlocutorul nostru:

— Știi, Costele, vecinul nostru, fotbalistul, a fost criticat în ziar și acum își perfecționează forța șutului chiar și acasă.
ȘARJA de caricaturist NELL COBAR

sește timp, în orele sale de odihnă, să mai facă câte-o partidă de șah sau o suetă cu vecinii săi („reședința de vară” este în scuarul alăturat, unde puștii îl mai provoacă din cînd în cînd la cite o miuță). Am observat de mai multe ori, ne spune tov. D. Ghica, cum Feodot ne părăsea seara, fix la ora 22, pentru că ora de culcare era respectată cu strictețe chiar în focul celor mai disputate partide sau discuții.

Vecinii săi ne-au anun-

at de rare. Într-o noapte, întorcîndu-mă acasă din tură, l-am văzut pe impetuosul nostru vecin sosind cu înfrîzire. Înțînîndu-ne în hol am aflat că venea de la onomastica unui prieten, unde și-a permis o derogare de la program. Mi-a spus că acestea sînt singurele prilejuri exceptate și cunoscîndu-l bine felul de viață am avut toate motivele să-l cred. Fotbaliștii sînt și ei oameni și asemenea pase și mici sărbătoriri sînt admisibile, dacă-s

TENTAȚIA ȘI URMĂRILE EI

De obicei, după terminarea meciurilor, în preajma cabinelor stadioanelor se înregistrează cu regularitate o forțată greu de descris. Suporterii cei mai apropiați ai fotbalisților, unii dintre ei chiar vecinii acestora, îi așteaptă cu înfrigurare să-i felicite în caz de victorie sau să-l consoleze dacă au fost învinși. O strîngere de mîna, un cuvînt de îmbărbătare, sînt lucruri firești, ome-nești dacă vrei, care întregesc frumusețea acestui captivant sport.

Dar se întîmplă și altfel, așa cum ne-a relatat I. F., unul din vecinii fotbalistului CHIVU de la U.T.A.

— Pe înaintașul arădean l-am apreciat încă de la debutul său în echipă. Este un element talentat dar oscilant în viață, n-are lărie.

— La ce vă referiți?

— Să mă explic. După terminarea unor meciuri sau antrenamente, Chivu nu rezistă tentațiilor unor invitații făcute de așa-zii suporterii care, cu „amabilitate” îi oferă drept odihnă... localul. Acolo, fotbalistului i se dă un coniac

rante. Firește, n-am de gînd să-l iert lui Chivu slăbiciunile, însă mă revoltă poziția celor din jur. Îi detest pe asemenea oameni mai ales că Chivu încearcă să se smulgă din acest cerc vicios.

Înainte de a pune punct conversației, i-am adresat lui I. F. următoarea întrebare:

— Ați afirmat că detestați pe toți aceia care îl sustrag pe fotbalisții și țin

morți să se „învelesească” cu el într-un local. Subscriem întru totul la opinia dv.! Ați încercat însă vreodată să luați atitudine față de acel oameni, să-l ajutați concret pe Chivu, arătîndu-i că ceea ce face nu este nici în favoarea sa și a familiei sale, nici a echipei în care joacă?

— Nu! M-am gîndit că nu aş avea calitatea și autoritatea necesară pentru așa ceva.

NU-MI PLACE SĂ MĂ AMESTEC ÎN VIAȚA ALTORA.

Arădeanul, de fapt, ne-a răspuns cinstit. La drept vorbind, nu este singurul care, deși detestă o anumită comportare, se scuză, în final, că n-ar fi în măsură, că n-ar avea nici o calitate să intervină în cele ce se întîmplă în jurul lui. Ne-au mărturisit-o „franc” și alții.

D. N. (domiciliat în București, într-unul din blocurile de pe magistrala Nord-Sud):

— Ce cred eu despre Suciu, portarul echipei Steaua? Îmi este deosebit de simpatic. Pe deasupra e și un portar talentat. Uneori însă a dovedit ușurință în viață, venind acasă (în sezonul trecut) la ore tîrzii. Eu înclin să cred că lipsa de formă a lui Suciu are la origină și aspectul despre care v-am vorbit.

— Și cum ați reacționat? Ați încercat să discutați vreodată cu el?

— Nu-mi prea place să mă amestec în viața altora. Ne-a răspuns interlocutorul nostru și cam în felul acesta au motivat indiferența lor și alți colocalitari

din Constanța (vecini cu Koszka) și din Bacău (vecini cu Ruguibeii). Firește că prima răspundere o are secția de fotbal, antrenorii echipei și cei culpabili, însă suporterii care iubesc cu adevărat fotbalul și pe fotbalisții, pot să contribuie prin sfaturile lor la îndreptarea unor greșeli trecătoare. Cînd scriem aceste rînduri, ne gîndim, cu părere de rău, că un Varga, un Todor, jucători talentați, n-ar fi dispărut așa de repede de pe stadioane dacă opinia aceloră din jur ar fi acționat cu intransigență și promptitudine. Doar viața ne-a pus și ne pune la dispoziție atîtea și atîtea exemple cînd, în momentele cele mai grele, datorită ajutorului primit, cel care a greșit își găsește treptat, treptat, adevăratul drum. Nu mai departe, să ne amintim de Vasile Alexandru care, sub influența colectivului, a oamenilor care i-au întins o mîna de ajutor, a ajuns să se numere printre studenții sîrguincioși din echipa Universitatea din Cluj.

Ne oprim cu ancheta noastră în care am inserat păreri și păreri ale aceloră care se află în permanență în preajma fotbalisților.

O spunem cu toată sinceritatea că ne-a făcut o deosebită plăcere să auzim atîtea lucruri frumoase despre conduita cetățenească a multora dintre jucătorii pe care i-am vizitat (ne cerem scuze că din lipsă de spațiu n-am putut să vorbim despre toți — sînt foarte, foarte mulți, vă asigurăm!). Ancheta însă a relevat și o serie de laturi negative pe care pagina de față le-a consemnat din dorința de a contribui cît mai grabnic la înlăturarea lor.

Stelian TRANDAFIRESCU
Paul SLAVESCU

Vasile Ghergheli într-o discuție despre problemele blocului, cu alți colocalitari: familia Dumitru Dia și pensionarul H. Vanea

ROLUL EXTREMELOR ÎN JOCUL MODERN

- Noi cerințe ale fotbalului modern
- Aplicări la echipa națională
- Extremele retrase — constructori de joc
- Clasificări

Jocul de fotbal este în continuă evoluție. Aceasta a fost determinată de permanența luptă între atac și apărare.

Dacă în trecut, în sistemul de joc clasic, pentru apărarea porții erau suficienți numai doi jucători, mai târziu în epoca „WM”-ului a apărut în apărare un om în plus. Iar astăzi, pentru apărarea porții sînt folosiți minimum patru jucători. Spun minimum deoarece la unele echipe (cele italiene sau elvețiene de pildă), în fazele de apărare participă 5-7 jucători în funcție de joc în atac al adversarului. De aici și diferența din punct de vedere al eficacității: înainte erau jocuri care se terminau cu multe goluri, astăzi acest lucru este ceva mai greu, din cauza măsurilor luate de apărare.

După cum se poate observa, perfecțiunea jocului în atac a determinat majorarea treptată a numărului de jucători care să apere poarta.

Să vedem însă, prin ce se concretizează perfecționarea jocului în atac.

Jocul din ce în ce mai bun, mai eficient și mai înaintat se face evident prin:

- a) Apariția unor noutăți tactice ca:
  - circulația permanentă a atacanților;
  - osirunderea mijlocașilor în mod alternativ sau a unor fundași laterali în linia de atac, care au sarcina de a da pasa decisivă sau de a finaliza;
  - demarșurile atacanților centrali în terenul propriu, alternativ, precum și retragerea extremelor.

Toate aceste manevre au scopul de a completa numeric zona mijlocașilor, care în mod normal este greu de acoperit numai de doi jucători. Aici se vrea să dau un exemplu concret din jocul cu Elveția. Căderea echipelor noastre în repriza a doua se datorează atacanților. Ei nu și-au respectat sarcina de a veni la mijlocul terenului pentru a aglomera și a împiedica adversarul să aibă superioritatea și de a-și organiza deci propriile acțiuni.

- b) Rapiditatea acțiunilor de atac, precum și rapiditatea cu care sînt declanșate contra-atacurile.

c) Căutarea de către atacanți a spațiilor libere pentru infiltrare în dispozitivul fundașilor.

Atacantul folosește din pînă în toate aceste mijloace și manevre, perfecționându-le treptat. Fapt de această natură, este normal ca apărările să caute noi mijloace de apărare, să folosească o nouă repartizare de forțe, tocmai pentru a contracara superioritatea atacului. Prin stabilirea rațională a sarcinilor jucătorilor pe compartimente și posturi, echipa trebuie să realizeze și să se mențină permanent sub forma unui bloc funcțional. Desfășurarea jocului în cel mai bun condiții de siguranță și împingerea acestui bloc funcțional cît mai departe în terenul advers, constituie una din principalele cerințe ale fotbalului modern.

Dacă în trecut, extremele aveau în principal sarcina de-a centra (șa cum făceam și eu cînd jucam la Juventus, devenit apoi Petrolul, și în echipa națională) astăzi jocul lor a fost modificat aproape complet, avînd sarcini multiple.

În atac, extremele — prin realizarea situațiilor periculoase în zona lor — devin adevărate constructoare ale jocului. Ele pot avea o poziție retrasă, de unde inițiază acțiuni constructive de atac.

- scoaterea fundașului advers din zonă pentru a avea astfel libertatea de acțiune cînd primește mingea de la apărători;
- sprijinirea mijlocașului, avînd în vedere zona mărită a extremelor în jocul modern.

Vedem azi o serie de extreme jucînd la mijlocul terenului unde au sarcina de a sprijini mijlocașii: Ball (Anglia), Corso (Italia), Peters (Anglia) etc. Dintre jucătorii noștri fac bine acest lucru Codreanu, C. Radu, Năsturescu

etc. Pe acești jucători i-am numit extreme de sprijin, avînd în vedere sarcinile duble de atac și de apărare pe care le au în cadrul ideii de joc.

O altă grupă de extreme, așa numi-o eficace: Emerich (R.F.G.) — care a fost golgeterul campionatului trecut, Bene (Ungaria), Cislenco (U.R.S.S.), Serena (Spania), Hamrin, Jalr și Pasculli (Italia). În această grupă, dintre extremele noastre ar putea face parte Pircălab, Lucescu, S. Avram, Moldoveanu etc.

Sînt alte extreme care, în cadrul ideii de joc a echipei, au sarcina de a coordona, cum sînt: Corso, Simoes, Augusto, Thompson, Callaghan, Sanchez etc.

Celebrul antrenor englez Alf Ramsey declară despre jocul extremei: „Jucătorii cu nr. 7 și 11 (Ball și Peters) au acționat în zona mijlocașilor, rolul de extreme revenind „prin rotație tuturor jucătorilor”.

De aici reiese clar sistemul aplicat de Ramsey „virtejul”.

Prin exemplele de mai sus, am vrut să arăt că sarcinile extremelor în jocul modern sînt mult mai complexe față de trecut, cînd aveau o zonă mai limitată și în special pe marginea terenului. De aceea, jocul lor se rezuma mai mult la centrări cu boită.

În fotbalul mondial este o permanentă preocupare pentru îmbunătățirea jocului, iar astăzi, în special, cînd toate echipele practică jocul aglomerat în apărare, tehnicienii sînt preocupati de-a găsi cele mai bune soluții pentru a străpunge apărările supraaglomerate.

Consider că aceste căi sînt mai eficiente pe zonele extremelor.

Echipa noastră națională a avut de susținut în toamna acestui an două jocuri oficiale, în cadrul campionatului european, cu Elveția și Italia, echipe care au aplicat jocul cu apărări aglomerate sub forme diferite. Pentru combaterea acestui joc a trebuit să studiem jocul adversarilor noștri, să stabilim ideea de joc și să pregătim practic combinațiile care ar putea fi utile. În jocul cu Elveția am marcat trei goluri prin combinații pe extremă: două cu participarea lui Pircălab, și unul cu participarea lui Lucescu. În jocul cu Italia acțiunea din care s-a marcat golul (repetată de sute de ori în antrenamente) a fost urmarea pătrunderii lui Pircălab în interior, străgîndu-l pe Facchetti, fapt care a permis deplasarea lui Dridea în zona extremei drepte, atragerea lui Pichy în acea zonă, apoi centrare la Dobrin, în urmă, și... gol.

Apărarea italiană aplică marșajul om la om pe tot terenul. Pentru a-l juca pe lui Facchetti am procedat la o combinație bine studiată, cu retragerea lui Pircălab și pătrunderea lui Gherghel în zona extremei, de unde s-au creat încă două ocazii mari de gol, dacă ne amintim de sutul lui Lucescu pe care Sarty l-a scos „în extremă” în corner.

În articolul de față am încercat să arăt rolul extremelor în jocul modern, care este și trebuie să fie în permanență schimbat și îmbunătățit.

Mă a rămas întipărită acțiunea petrecută în minutul nouăzeci al finalei „World Cup 1966”. Mingea se afla în suprafața porții lui Banks — portarul echipei engleze. Acesta a simulat o degajare lungă, dar a pasat lui Moore care i-a returnat-o prompt. Banks a bătut-o de pămînt de cîteva ori, pentru a mai ciștiga puțin timp și apoi la insistențele arbitru-lui a degajat lung și imprecis. Ce a urmat se știe! Balonul a ajuns în liniile defensive germane. Apărătorii au respins-o cu disperare din nou spre poarta engleză. Jackie Charlton, într-un duel înegal cu Overath, a lovit mingea cu capul. Dar arbitrul a dictat fault deși duelul se des-

fășurase corect. Eroare de arbitraj. Pînă la urmă din această lovitură liberă, germanii au egalat (tot cu concursul arbitru-lui) și au fost acordate prelungiri... Dar nu despre erorile de arbitri vreau să vorbesc, ci despre modul cum Banks a repus balonul în joc.

Nu întîmplător se spune că portarul valorează cît o jumătate de echipă. Astăzi el nu se mai antrenează separat, ci împreună cu ceilalți coechipieri, pregătirea lui a devenit foarte complexă. Printre altele, trebuie să se înțeleagă că fotbalul (acțiunile tactice) se construiește începînd chiar de la el. A beneficia de o degajare cu piciorul de la poartă, înseamnă enorm de mult pentru echipă. Avantajul de a fi și de a rămîne în posesia balonului este mare lucru. Trebuie, deci, știut să se profite de aceasta, să nu se anuleze o eventuală ocazie, să nu se piardă balonul cu ușurință. Cînd are mingea, portarul trebuie să se comporte ca oricare alt jucător, conștient că numai atunci cînd te afli în posesia balonului poți marca goluri. Fiecare acțiune tactică se construiește, se dezvoltă, plecînd de la o degajare a portarului, tot așa precum se construiește pornind de la o aruncare de la tușă sau din mișcare etc.

Cînd se execută o degajare cu piciorul de la poartă nu înseamnă că mingea trebuie trimisă neapărat departe, înalt și tare, fără precizie, fără intenție, fără scop. Altfel ar însemna să reiei mereu de la capăt, să pierzi inițialiva, să nu-ți pregătești acțiunile.

Sensul major al fotbalului actual este încercarea continuă de a pune adversarul pe picior greșit prin demarșuri permanente, prin viteză de execuție, prin evitarea mingilor lungi în profunzime, tri-

mise mai ales la jucătorii izolați. Ca atare, la o degajare cu piciorul de la poartă, coechipierii celui care o execută trebuie să se arate, să se demarce, să solicite balonul, să reprezinte puncte noi de sprijin pentru construcția jocului. Pe scurt, să ușureze propria lor misiune, facilitînd-o pe aceea a coechipierului lor. Se recomandă, în special, fundașilor laterali să se plaseze la limita suprafeței de pedeapsă, cît mai aproape de linia de fund și chiar de steagul de colț (portarul va așeza mingea la mijlocul suprafeței de pedeapsă, nu la colțul acesteia dacă vrea să aibă variate posibilități de dezvoltare). Și aceasta pentru două motive. Fundașul

CONSTRUIREA ATAACULUI PORNEȘTE DE LA PORTAR

de CONSTANTIN TEAȘCĂ

antrenor

va reuși într-adevăr, fie să primească pase jucătorului care pune balonul în joc (de preferință portarul), fie să facă o diversivă atrîgînd aripa adversă care va veni să-l marcheze. În ambele cazuri, fundașul va fi în avantaj, adversarul nepuținînd face altfel, se va prinde în cursă. Mare dilemă pentru acesta din urmă: dacă nu marchează pe fundas, acesta va intra lînsîșit în posesia balonului; dacă îl va marca, va rămîne un spațiu liber în care se va „arăta” alt partener ce va beneficia de avantajul unei degajări precise cu piciorul sau cu capul.

Am spus mai sus că, de preferință, degajarea cu piciorul de la poartă trebuie să fie efectuată de portar, deoarece el este „stăpînul” suprafeței de pedeapsă. În plus, fundașii vor fi sculți de eforturi suplimentare, inutile. Degajarea rămîne astfel o pasă, cu toate atribuțiile sale. Ca atare ea trebuie executată rapid, dar nu precipitat. Balonul poate fi lovit cu interiorul, cu exteriorul sau cu ristul, după împrejurări. El va fi adesea de jucătorul care execută degajarea, partenerului cel mai bine plasat și cel mai apt în momentul acela ca să continue mișcarea.

În concluzie: degajarea cu piciorul de la poartă este o pasă, dar o pasă care nu trebuie niciodată să fie lungă, pentru a evita riscul impreciziei. Numai astfel echipa aflată în posesia balonului va putea construi continuu.

SPECIALISTII AU CUVINTUL

Paralel cu perfecționarea și dezvoltarea tuturor factorilor de care depinde fotbalul, arbitrajul a devenit un domeniu spre care se îndreaptă foarte mult atenție, fiind seama de influența covârșitoare pe care acesta o are asupra reușitei spectacolului sportiv și asupra respectării echității în întrecerile sportive.

În condițiile actuale, în care se desfășoară jocurile de fotbal, arbitrul a încetat să mai fie un simplu „oficial” (pe vremuri arbitru-l apărea pe teren îmbrăcat în costum de stradă și pălărie), menit să înregistreze golurile marcate și să vegheze la aplicarea regulilor de joc. Astăzi, pe teren, arbitrul face efectiv sport, este supus unor eforturi fizice deosebite, combinate cu celelalte atribuțiuni, dintre care una foarte însemnată este cunoașterea jocului de fotbal.

Este firesc deci că selecționarea unui corp de arbitri competenți, ca și recrutarea de noi cadre, constituie probleme de maximă importanță, față de care Federația română de fotbal și Colegiul central al arbitrilor, manifestă un deosebit interes.

Pînă nu de mult, formarea arbitrilor se făcea în funcție de capacitatea lor de a asimila teoretic cele 17 articole ale regulamentului de joc (și uneori în funcție de comisia de examinare).

Motivele ce i-au determinat pe aceștia să devină arbitri nu sînt greu

de înțeles. De regulă, din categoria acestor arbitri fac parte o serie de oameni entuziaști, inițial pasionați spectatori ai meciurilor de fotbal sau suporteri ai vreunei echipe, care au depășit o anumită vîrstă dar sînt dornici să-și umple timpul liber cu o activitate auxiliară, legată de sportul iubit. În plus, această activitate le putea oferi și unele satisfacții: plimbări duminicale în diferite localități ale țării, mișcare în aer liber, carnet de intrare la jocurile de fotbal etc. Și astfel, unii au ajuns arbitri de fotbal iar mai târziu, datorită experienței căpătate în decursul anilor, au ajuns arbitri cu vechime, apreciați și chiar de rang internațional.

Față de această situație și fiind seama că pe parcursul timpului s-a făcut totuși o triere a arbitrilor în funcție de valoarea și de capacitatea lor, colegiul central a luat în ultimii ani măsuri de selecție tot mai riguroase a cadrelor de arbitri și, paralel cu aceasta, verificarea din toate punctele de vedere a metodelor de desfășurare și absolvire a școlilor de arbitri.

Avînd însă în vedere că, în prezent, din punct de vedere numeric, arbitrii din țara noastră sînt încă insuficienți, măsurile ce trebuie luate să stînjenească buna desfășurare a tuturor campionatelor de fotbal. Ca atare, s-a mers pe o selecționare a arbitrilor existenți prin așezarea lor pe treptele valorice că-

roră le corespundeau. Pe de altă parte, datorită fluctuației naturale (renunțări, împlinirea vîrstei de 50 ani etc.) s-a lansat ideea de improspătarea cadrelor de arbitri să se facă, în general, cu elemente care au cît mai multă contingentă cu fotbalul. În acest scop, s-au deschis larg porțile activității de arbitraj pentru toți foștii jucători care au practicat fotbalul de performanță.

Nu este mai puțin adevărat că în rîndul arbitrilor existenți, care nu au practicat în tîrîrețe fotbalul competițional, se găsesc o serie de elemente care au dovedit reale calități și talent pentru această activitate. De aceea nu trebuie înțeles că tendința de a forma arbitri din foștii jucători internaționali ar îndepărta alte elemente verificate și talentate.

În această direcție s-au îndreptat deci privirile Federației de fotbal, iar Colegiul arbitrilor, începînd cu anul 1965, a făcut apel la foști sportivi, care au părăsit de curînd terenul de joc. Pentru această categorie de viitori arbitri, s-au făcut și se vor face diferite înlesniri (examinare, reduceri de stagiu etc.) în așa fel ca, în cel mai scurt timp, pe teren, la jocuri de categorie republicană să apară cît mai mulți foști fotbaliști, cunoscuți de majoritatea spectatorilor și jucătorilor, dar de data aceasta altfel echipați și cu alte atribuții.

În primăvara anului 1966, Colegiul central de arbitri a organizat la București o școală de arbitri destinată exclusiv foștilor jucători de fotbal de performanță. Printre cei care au absolvit cu succes această școală citez pe: Nicolae Tătaru, Constantin Dinulescu, Alexandru Caricaș, Ovidiu Maior, Silviu Stănescu, Simion Plev, Iuliu Boros, Gh. Botescu, Emil Călbăjos, Șerban Calemfir, Nicolae Raica, Gavrilă Busch, Gheorghe Dragomir ș.a.

După absolvirea școlii, acești proaspeți arbitri au început să fie programați de Colegiul central, mai inițial la jocurile de juniori iar apoi la jocurile de categoria C, la linie. Înainte de a se încheia turul campionatului, unii dintre ei au fost chiar desemnați să conducă jocuri de categoria C la centru.

Formarea lor ca arbitri va necesita însă un proces mai îndelungat în care un factor însemnat îl va constitui grija și modul cum vor fi programați la jocuri, de către Colegiul de arbitri.

Pentru anul 1967 se preconizează de asemenea înființarea unui curs de inițiere, organizat tot la București, pentru foștii jucători.

Mergînd în viitor pe această linie, considerăm că nu peste mult timp se va face simțit un suflu proaspăt și în sectorul de arbitraj, cu efecte pozitive în efortul comun depus pentru ridicarea calității fotbalului românesc.

CONCEPȚII VECHI ȘI NOI ÎN PROCESUL DE FORMARE A ARBITRILOR DE FOTBAL

de
ANDREI RĂDULESCU
președintele Colegiului
central de arbitri

CE AȘTEPTAȚI DE LA ECHIPA DV.

ÎN RETURUL CAMPIONATULUI?

N. REUTER
Politehnica Timișoara

„AȘTEPTĂM
SACRIFICII
DIN PARTEA
JUCĂTORILOR“

„Turul care a trecut ne-a adus în afara unor succese parțiale de joc, numeroase „drumuri“ de urmat și schimbări precum și... sarcina de a scăpa de retrogradare. Am avut dificultăți cu „filtrarea“ unsprezeceului de bază, lucru realizat abia spre sfârșitul turului, cu activizarea în pregătire și mobilizarea conștientă la jocuri, după cum ne-au creat probleme „convincerile“ despre fotbal în afara concepției echipei și a intereselor ei, ale unora dintre băieți. Acum lucrurile încep să se schimbe. Echipa devine ECHIPA. Părerile, inițiativele și intențiile personale se contopesc, dificil dar sigur, într-un ansamblu de interese și convingeri care credem că vor constitui „plusul“ Politehnicii în partea a doua a campionatului.

Ce așteptăm de la retur? Combativitate, conștiința necesității unei pregătiri temeinice pentru jocuri, integrarea jucătorilor în mecanismul echipei și chiar sacrificii, atunci când e nevoie, la antrenamente, jocuri și în viața personală. Mai așteptăm un sezon competițional plin, arbitraje bune, tribune pline, acasă și în deplasare, succese ale selecționatelor românești, la care să contribuie mai eficient și unii dintre jucătorii noștri“.

E. MLADIN
„U“ Cluj

„O CONTRIBUȚIE
MAI MARE
A ATACANȚILOR“

„Pot aștepta altceva de la echipa mea decât o redresare totală, care să-i refacă prestigiul în ochii suporterilor?“

Speranțele mele pentru viitorul sezon sunt legate de îndepărtarea lacunelor manifestate în anul trecut. Am fost deficitar la capitolul omogenitate, dar sper ca în viitor Universitatea Cluj să însemne o echipă cu o puternică personalitate colectivă. Aștept, de asemenea, cu încredere, pentru că am muncit mult în acest domeniu, ca toți componenții echipei mele să câștige în îndeminarea tehnică și în viteza de execuție, fapt care va dașuri formației atribuțiile jocului modern. Nu am stat bine anul trecut nici la capitolul pregătirii morale. Echipa s-a lăsat deseori desampanată, s-a pierdut repede cu siguranță, resorturile sale morale dovedindu-se fragile. Am speranță că această lacună e pe cale de a fi înlăturată, primelme semn făcându-se simțite încă de la ultimele două jocuri din tur. Am pus accent serios în pregătire pe creșterea eficienței atacanților căci, mai ales ei au jucat puțin și aștept din partea lor o contribuție substanțială în viitoarele evoluții ale echipei.

Abordăm returnul, întreaga activitate a formației noastre din acest an, cu realism, conștienți nu numai de lipsurile semnalate mai sus, ci și de altele tot atât de însemnate. Pentru învingerea tuturor dificultăților în care se află actualmente echipa mea, aștept cu cea mai mare încredere aportul conștient al jucătorilor, deoarece, în ultimă instanță, de ei depinde totul“.

TR. IONESCU
Dinamo București

„ASPIRĂM DIN NOU
LA TITLUL
DE CAMPIONI“

„Obiectivele pe care noi toți, jucători și antrenori, ni le-am propus în acest campionat, ne obligă la o maximă exigență față de noi înșine. Care sînt obiectivele? Iată-le: atacarea titlului de campion național; asigurarea unei forme corespunzătoare jucătorilor din loturile reprezentative pentru ca oricînd să fie apti de selecție; pregătirea tehnică a tinerilor jucători incluși în lotul primei echipe, astfel ca o dată promovaji, alături de jucătorii cu multă experiență să răspundă cerințelor fotbalului modern, iar jocul întregii echipe să se îmbunătățească.

Ceea ce aștept deci de la echipă este în primul rînd generalizarea concepției de performanță care un efort constant și nu „în salturi“. Pentru că fotbalistii noștri au nevoie de o capacitate fizică și tehnică totală. Și aceasta depinde în primul rînd de ei. Jucătorii trebuie să se convingă, acum și nu mai tîrziu

(fotbalul modern este necrușător cu cei care-l tratează cu ușurință), că ei sînt cei care pot schimba în mod radical procesul de joc, cei care îi determină calitatea și performanța. Noi toți ceilalți ne facem datoria pînă ce echipa intră pe teren.

Bineînțeles însă că la buna pregătire a echipei și la rezultatele ei, contribuie o multitudine de factori și am în vedere, spunînd aceasta, asigurarea unei desfășurări ritmice a procesului de antrenament în cadrul clubului (în concordanță cu o desfășurare regulată a campionatului), înclinarea armonioasă a pregătirii club—lot pentru ca jucătorii să dea randament în ambele locuri, principalitatea arbitrajelor.

Și să nu uităm că în fotbalul românesc actual, forța de joc și capacitatea tehnică a unor echipe tinere ca Dinamo Pitești, Știința Craiova, Farul, au un cuvînt de spus“.

V. MĂRDĂRESCU
Farul

„UN GRAD MAI ÎNALT
DE TEHNICITATE“

„Fotbalul este un domeniu care te obligă, atunci cînd îți fixezi anumite țeluri, să îți scame de mijloacele aflate la îndemîna și, eventual, de posibilitățile de îmbogățire a acestora. De aceea, tot ceea ce dorim să realizeze echipa Farul în viitorul sezon își găsește corespondența în caracteristicile principale ale activității de pregătire a ei. De pildă, dorim ca fotbalistii constanțeni să adauge puteră lor de luptă remarcabile, un grad și mai înalt de tehnicitate. Pentru aceasta, antrenamentele actuale sînt axate pe perfecționarea execuțiilor să aibă o prezență mai robustă în întâlnirile susținute în deplasare, de aceea în vederea unor astfel de partide lucrăm la conturarea unui stil de joc limpede, simplu, în care capacitatea defensivă

a echipei să poată să se transforme în orice moment, într-una de penetrație.

Dorim să dăm cale liberă către consacrare unor tineri și talentați fotbalisti constanțeni ca Biliboacă, Antonescu, Etem, Caraman. Sînt băieți sîrăuicioși și cred că așteptările noastre nu vor fi dezamăgite. Sperăm ca posibilitățile de concretizare ale atacului Farului să sporească, drept pentru care o bună parte din sudoarea căzută la antrenamente udă porțiunile din preajma careurilor de 16 m.

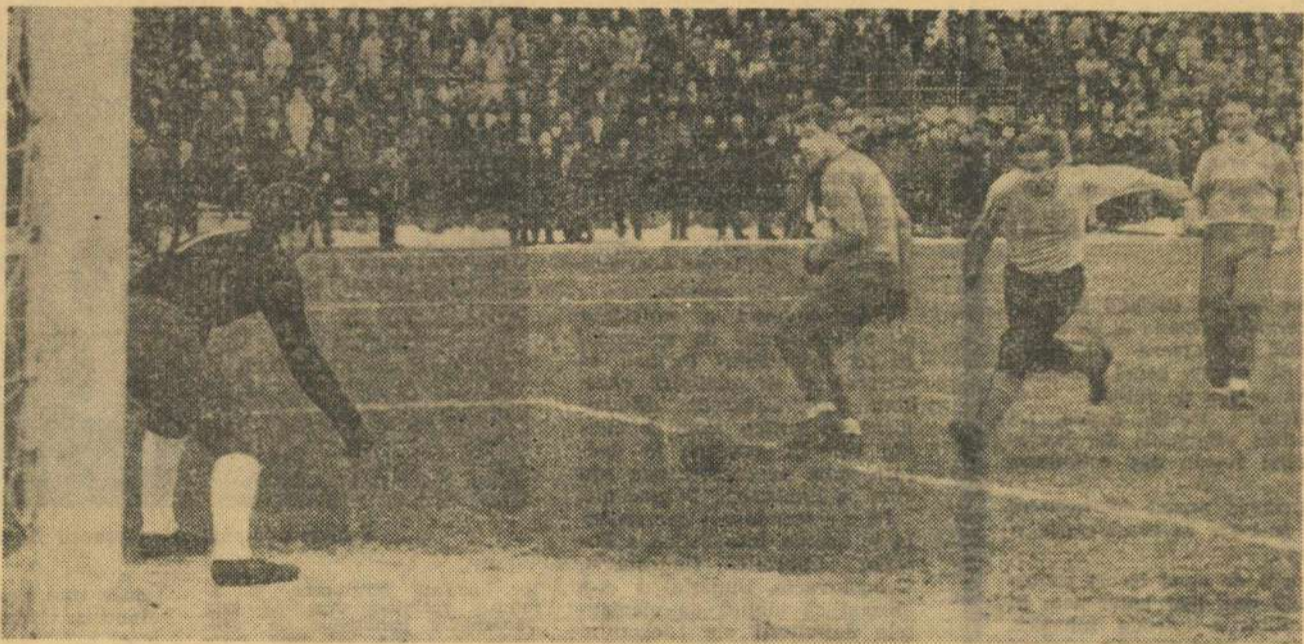
Mai dorim ca Farul să constituie una dintre sursele din care loturile reprezentative să se îmbogățescă cu componenți valoroși. Mai dorim ca Ianca — principalul nostru realizator — să devină golgeter al acestei ediții a campionatului. Mai dorim...

Dar cite nu-și dorește un antrenor înaintea fiecărui început de sezon competițional!“

LA PLOIEȘTI

Duminică, pe stadionul din Ploiești, s-au întîlnit într-un meci de pregătire, terminat la egalitate (1—1), Petrolul și Steagul roșu Brașov. În fotografie, Opreșan urmărește balonul, pe care-l va reține Adamache. Se mai văd Jenei și Campo.

Foto: I. POPESCU

I. SAVU
Steaua

„REFACEREA PRESTIGIULUI
ECHIPEI“

„Cred că putem cere acum echipei noastre o comportare la nivelul și pretențiile lotului de care dispunem. Se întrezărește de altfel semne care atestă că în cadrul echipei Steaua, ca urmare a unei suite de măsuri educative și disciplinare, luate de către conducerea clubului și a secției de fotbal, se sedimentează un spirit nou. Dobîndirea unei reale conduite sportive preocupă pe toți jucătorii, pentru ca manifestările greșite ale unora dintre ei să rămîna de domeniul trecutului.

Am constatat în ultima perioadă, ca un fapt îmbucurător, grija deosebită a fiecărui component al lotului pentru procesul de instruire (pentru unii aceasta semnificînd o schimbare fundamentală), participarea jucătorilor fiind tot-

tală. Cu toții urmăresc o prezență activă în retur. Iar D. Popescu și Sorin Avram, ca să dau doar două exemple, au lucrat în mod individual în afara antrenamentelor planificate, pentru eliminarea unor deficiențe tehnice și în special pentru mărirea capacității de efort. Alți ei cîț și ceilalți jucători doresc să poată răspunde: „prezent“ la catalogul selecționabililor.

Cred că emulația sănătoasă, stabilită de curînd între fotbalistii echipei Steaua, pentru un joc la nivelul posibilităților lor și o comportare demnă pe teren și în viață, constituie chezașia realizării obiectivului nostru imediat: refacerea prestigiului echipei. De altfel, aceasta aștept în principal de la băieții noștri“.

C. LAURENȚIU
C. S. M. S. Iași

„SĂ NE REABILITĂM
ȘI... SĂ RĂMÎNEM ÎN A“

„Co-ar putea să răspundă antrenorul unei echipe a cărei poziție în clasamentul turului este pe „mușche de cușit“: locul 13 cu nouă puncte și un golaveraj îngrijorător — 16 goluri marcate și 32 primite? Gîndurile noastre, firește, au o singură țintă: echipa să se reabiliteze prin joc și rezultate. Aceasta este singura cale posibilă pentru a rămîna mai departe în prima categorie a țării. Fără îndoială că nu ne va fi ușor să parcurgem acest retur dificil.

Seriozitatea cu care se lucrează, însă, în perioada această premergătoare returului, ne dă speranțe că „unsprezecele“ iesean se va prezenta în toată plenitudinea forțelor și resurselor de care dispune. Eu înclin să cred că C.S.M.S., datorită pregătirilor efectuate, nu va mai avea acele căderi fizice și psihice, că, în general, compartimentul defen-

siv nu va mai fi atât de vulnerabil, iar ATACUL, MAREA DILEMA A TURULUI, va stă, în cadrul ideii de joc preconizate, să depășească perioada de criză pe care a parcurs-o în toamnă.

După cum se știe, prima „piatră de încercare“ a echipei o constituie întîlnirea cu Steaua, la București, întîlnire deosebit de grea, întrucît și militarii și-au făcut un „plan de bătaie. Un joc bun și un rezultat bun obținute în fața publicului bucureștean vor fi pentru noi un adevărat tonic.

În sfîrșit o chestiune de ordin general. În sedințele pregătitoare, obișnuiesc să amintesc jucătorilor că în campionat echipa va fi formată după criteriul formei și al muncii depuse la antrenamente. Sînt hotărît să nu fac nici un rabat în acest sens, indiferent că este vorba de jucătorii mai vechi sau de cei noi“.

Ne mai despart 24 de zile de returnul campionatului categoriei A. În așteptarea startului, cele 14 protagoniste susțin săptămînal meciuri amicale cu caracter de verificare. La București, Cluj, Constanța, Ploiești, Timișoara, în citadela liderului și în celelalte orașe se încearcă diverse formule de echipă, se experimentează noi variante tactice, se insistă pe aprofundarea și stăpînirea procedurilor tehnice.

Pretutindeni, munca și seriozitatea stau pe primul plan. Ca întotdeauna, de aceste eforturi precompetiționale se leagă dorința, împliniri, așteptări, în funcție de obiectivele urmărite de fiecare echipă în parte.

Care sînt acestea? Ni le destăinuiesc înșiși antrenorii unor formații care au răspuns la ancheta organizată de revistă, intitulată: „CE AȘTEPTAȚI DE LA ECHIPA DV. ÎN RETURUL CAMPIONATULUI?“

V. STĂNCULESCU
Rapid

„GIULEȘTIUL
E UN CARTIER
DE DAMENI OPTIMIȘTI“

„Prin excelență, Giuleștiul este un cartier de oameni optimiști. În virtutea acestui fapt, necazurile pricinuite de echipa sa răsfățată au fost uitate. Acum, gîndurile îi sînt din nou pline de speranțe.

Împreună cu „Giuleștiul, și noi, antrenorii echipei, avem nădejdele noastre... omenești. Campionatul este o formă a luptei sportive deschise care, în cele din urmă, se va solda cu victoria celui mai bun. Socotesc că am da dovadă de o prea mare modestie, dacă printre cele aproximativ șase echipe ce vor asalta locul întâi, nu am include și pe Rapid. Dar tot așa de sincer afirm că nu aceasta este marea noastră dăziderat.

Ceea ce așteptăm, în principal, să se realizeze la formația feroviară este constanța unei evoluții de înalt nivel fotbalistic. În acest sens, dorim din partea jucătorilor noștri o încadrare totală și conștientă în concepția antrenamentelor și meciurilor pe care le vom susține, pentru că oridecîteori au fost disciplinați tactic în joc, ei au realizat partide și rezultate satisfăcătoare. Ca antrenori ai echipei, tov. V. Stănculescu și eu mine am înregistrat pînă acum un fenomen interesant: fotbalistii Rapidului, componenții ai loturilor republicane, au evoluat în general foarte bine în întîlnirile internaționale, în timp ce la club își permitau o oarecare relaxare. Și pe viitor, așteptăm ca valorosii rapidiștilor și munca antrenorilor lor să se concretizeze în cît mai multe selecționări ale acestora în loturile naționale. Va fi una dintre cele mai mari bucurii ale noastre, o realizare cu care ne vom mîndri continuu, ea numărîndu-se printre principalele țeluri ale activității desfășurate de noi. Cu un amendament însă, pe care îl adăugăm pentru a pune în concordanță speranțele noastre actuale cu noile sensuri ale întregii activități de pregătire a echipei: dorim ca fotbalistii Rapidului să joace excepțional la loturi și... cel puțin foarte bine la club. Subliniez că realizarea acestor dorințe va fi subordonată și condiționată aproape în exclusivitate de efortul propriu al fiecărui jucător“.

Turneele fotbalice

TROFEUL REVISTEI

Fotbal '67

pentru cel mai bun jucător al anului

Desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului 1966 în persoana jucătorului Nicolae Dobrin de la echipa Dinamo Pitești a produs un mare interes printre iubitorii de fotbal din țara noastră, dar și surpriză, deoarece această alegere spargea tiparul obișnuit al unor asemenea anchete prin care se indică, de obicei, un jucător consacrat.

Participarea la ancheta revistei noastre a celor 44 de ziaristi sportivi, comentarii cunoscuți ai activității fotbalistice, a dat o notă de profunzime și seriozitate acestui referendum făcut pentru prima oară în presa noastră sportivă, în genul selecțiilor de peste hotare, realizate anual de agențiile internaționale de presă, de mari cotidiene și reviste de specialitate. Această împrejurare a contribuit ca în scurt timp surpriza produsă de alegerea ziaristilor sportivi în dauna numelor consacrate din fotbalul nostru să se atenueze și miile de iubitori ai fotbalului să constate pe zi ce trece că Dobrin intrunește calitățile unui asemenea ales dintre 100.000 de fotbaliști legitimați în țara noastră.

Meritul principal în obținerea adeziunii ulterioare a majorității iubitorilor de fotbal la titlul ce i s-a acordat revine însă lui Dobrin. El a aflat vestea în avionul care transporta echipa Dinamo Pitești în Franța la un turneu prilejuit de Anul Nou. Onorat și stimulat de această distincție a jucat admirabil, întărind prin jocul său voturile anchetei. După prima lui evoluție în turneul de la Marsilia iată ce a scris ziarul L'Equipe despre Dobrin: „Dinamo Pitești numără printre jucătorii săi un element excepțional: purtătorul tricoului cu numărul 10, Dobrin. Fin tehnician și tactician, românul avea să se remarcă în min. 20 printr-o realizare cu totul ieșită din comun. Ajungând în posesia balonului, el a trecut de 3-4 adversari, după care, cu un șut miraculos, l-a învins pe Escalé“.

În urma evoluției din Franța, Dobrin a primit măgulitoare invitație de a juca câteva partide demonstrative, în genul acelor făcute de Albert în Brazilia, iar mai târziu, în Liban, i s-a făcut aceeași ofertă.

Firește că am fi deosebit de satisfăcuți să constatăm că titlul de cel mai bun fotbalist român al anului 1966 — știre care a fost de altfel publicată de câteva mari reviste din Europa, printre care France Football — îl va stimula în continuare pe talentatul nostru fotbalist, că el nu se va culca pe laurii câștigați la o vîrstă atât de tîndră, 20 de ani, că dimpotrivă el ne va oferi în acest an și în anii viitori posibilitatea să-l remarcăm în continuare și — de ce nu? — să-i mai acordăm acest titlu. După cum, nu ne îndoiim de faptul că atât clubul său cit și Federația română de fotbal vor acorda dezvoltării lui Dobrin o deosebită atenție.

Succesul realizat de prima noastră anchetă în acest gen ne-a încurajat în permanentizarea ei pe viitor, astfel că revista noastră înființează TROFEUL REVISTEI FOTBAL, care se va acorda anual, începînd cu 1967, celui mai bun jucător român de fotbal.

Pentru desemnarea câștigătorului acestui trofeu, redacția noastră va lărgi și adînci mijloacele de desemnare a celui mai bun fotbalist român din activitatea unui an competițional.

La anchetă nu vor mai participa numai comentarii activității fotbalistice, ci vor fi luate în considerație și alte criterii, după cum urmează:

I. Se va întocmi un clasament de cinci locuri pentru fotbaliștii de categoria A după cele mai bune note în jocurile de campionat și întîlnirile oficiale interțări, echipele A și de tineret și în competițiile intercluburi ale U.E.F.A., date fotbaliștilor săptămînal de revista FOTBAL.

II. Idem, după notele primite de la observatorii federației.

III. Idem, după notele antrenorilor principali ai celor 14 echipe de categoria A.

IV. Idem, după notele rezultate dintr-o anchetă printre comentarii activității fotbalistice.

V. Idem, după un sondaj în rândurile spectatorilor.

În acest mod vom dispune de cinci clasamente cuprinzînd în ordine cîte cinci jucători. Pentru fiecare din aceste clasamente, primul jucător clasat va primi cinci puncte, al doilea patru puncte, al treilea trei puncte, al patrulea două puncte, al cincilea un punct.

Adîniunea acestor puncte ne va indica pe CEL MAI BUN FOTBALIST ROMÂN AL ANULUI, care va primi TROFEUL REVISTEI FOTBAL '67.

În acest mod credem că vom ajunge la soluția cea mai obiectivă și apropiată de realitate, pentru ca această recompensă să revină într-adevăr celui mai merituos fotbalist.

În scopul menținerii interesului iubitorilor de fotbal pentru această anchetă, la jumătatea anului competițional, între cele două campionate, în luna iulie, vom publica un rezultat parțial.

Sperăm că în acest mod vom indica aproape exact pe cel mai valoros fotbalist român și vom produce o emulație în rândurile fotbaliștilor care vor avea un motto în plus să-și desăvîrșească forma sportivă, să ridice nivelul măiestriei lor.

Dorim de pe acum succes tuturor fotbaliștilor la obținerea TROFEULUI REVISTEI FOTBAL '67, la care participă implicit prin activitatea lor în echipele de club și reprezentative, iar juriilor, atât de felurite și competente, inspirație și obiectivitate deplină.

Aurel NEAGU

MONTEVIDEO: Uruguay — România 1—1 (0—1); PAYSANDU: Penarol — România 0—2 (0—1); QUITO (Ecuador): Liga Deportivo Universitario — România 2—0 (1—0); GUAYAQUIL (Ecuador): Emelec — România 1—2 (0—1); GUAYAQUIL (Ecuador): Barcelona — România 0—0.

De la aceste rezultate începem comentariile asupra turneului întreprins de olimpică noastră în Uruguay și Ecuador. De la acest bilanț, la modalitățile de ordin tehnico-tactic prin care a fost realizat, de la o evaluare cit mai obiectivă a capacității echipei și a jucătorilor noștri, la problema calificării olimpice, de la aprecierile și comentariile presei străine, la semnificațiile și lumina proiectată asupra momentului actual al fotbalului nostru.

Pentru oricare echipă de club sau reprezentativă din Europa, efectuarea unui turneu în America de Sud reprezintă un act temerar. E greu să ieși cu față curată din acest continent unde fotbaliștii buni sînt cu nemîni și unde lista echipelor prestigioase devine mereu mai lungă. Unde publicul este ahlat, priceput în aprecieri și mare amator de abilități tehnice și emoții concentrate. Fotbalul e pentru el un adevărat spectacol în care numărul și dimensiunea inițiativelor și reușitelor separă pe învingătorii de învinși. Europa l-a obișnuit numai cu echipe bune.

ÎN CEASUL BILANTULUI

Cinci partide, două victorii, două jocuri egale și o înfrîngere într-un oraș situat la o altitudine de aproape 2.900 de metri. Învinsele noastre s-au chemat Penarol, campioană intercontinentală, și Emelec, a doua clasată în campionatul Ecuadorului. Am condus la pauză și am fost egalați la Montevideo de naționala Uruguayului. Scorul a rămas alb în partida cu Barcelona, cînd campioana Ecuadorului și-a sacrificat majoritatea forței pe altarul apărării. În succesiunea lor, rezultatele s-au susținut unele pe altele.

Jocul echipei a satisfăcut și pe amatorul de spectacol și pe specialistul înclinat să observe și să analizeze chestiuni mai concrete: diverse manevre tactice, tipul de marcaj sau de așezare în apărare, cum se construiește sau cum se înalță în atac etc.

Ni s-a recunoscut apartenența la școala fotbalistică a Europei Centrale (Iugoslavia, Cehoslovacia, Ungaria) și s-a afirmat că alături de elementele definitorii ale soccerului european (pregătire atletică bună, disciplină tactică bazată pe un raționament comun și pe subordonarea personalităților) avem prin latinitatea noastră și trăsături specifice „școlii rioplantense“. Așa este denumită fizionomia comună a fotbalului uruguayan și argentinian, țări situate vizavi pe cele două maluri ale Estuarului Rio la Plata: tehnică perfect adaptată, împodobită cu diverse arabescuri, spontaneitate și fantezie.

Rezultatele înregistrate și aprecierile rostite la adresa echipei române ar putea constitui o tresă de prestigiu pe epoletul oricărei federații, fie ea dintre cele obișnuite mai mult sau mai puțin cu laudele. Elocvente în sine, tocmai într-un astfel de moment trebuie să ne ferim de exagerări. Una dintre urmările sigure cu repercursiuni greu de evaluat este că fotbalul românesc „a cucerit piața sud-americană“ greu accesibilă, intrînd deschis în competiție cu echipe de trainică reputație.

Fotbalul nostru a căpătat o recunoaștere de care avea mare nevoie. Ea va înlesni și mai mult de acum înainte înmulțirea contactelor valoroase, devenind un nou ferment cu influențe favorabile în dirijarea evoluției sale.

OLIMPICI

PAYSANDU, UN NUME DE REȚINUT

În acest oraș situat la 350 de km de Montevideo, olimpicii noștri au ieșit victorioși în fața Penarolului, încoronat astă toamnă la Madrid cu trofeul Cupei Intercontinentale. Surprindere și ample comentarii. Desi lipsită de cîțiva titulari (Caetano, Rocha, Hoja), echipa uruguayană are un lot de jucători profesioniști cu înaltă viteză, și e capabilă să se dovedească redutabilă în orice altă țară. Este remarcabil din toate punctele de vedere că nici presa, nici antrenorul Maspoli sau profesorul Anglade n-au raportat înfrîngerea la chestiuni de formate, comentariile limitîndu-se strict la aspectele efective ale disputei. Eliminarea lui Năsturescu și ratarea unei lovituri de la 11 m de către Cabrera atestă iritarea excesivă a jucătorilor uruguayeni.

Despre jocul de la Paysandu, El Diario din 10 ianuarie scria: „România a fost mult superioară unui Penarol care ieri a capotat... Un triumf indiscutabil al europenilor. Din punct de vedere tactic, fizic, al gândirii, al jocului colectiv și chiar al sportivității, unsprezecele străin a fost superior“.

S-a jucat foarte tare și de o parte și de alta, s-au încheiat acțiuni greu de contracarat, coeficientul de spectaculozitate a fost îndeplinit mai ales de românii, ambii protagoniști au căutat rezultatul „cu luminarea“.

Cînd au fost în apărare, tricolorii noștri „l-au desființat“ printr-un marcaj sever pe Abadie, anulîndu-i funcția de principal strateg al echipei. Cei 4 fundași au soluționat excelent în seara aceea dilema din todeauna a jucătorilor din apărare: cum să-ți marchezi strict adversarul, și în același timp să-ți mereu plasat în apropierea coechipierii

pe alocuri excepționale. Presa din toată America de Sud ne-a confectionat o nouă carte de vizită „INVINGĂTORII PENAROLULUI“. De a doua zi în Uruguay, în Peru și Ecuador (pe tînerul nostru a sportit într-o proporție greu de exprimat.

INAMICII DE LA QUITO: ALTITUDINEA ȘI CALDURA

Înainte meciului cu Liga Deportivo Universitario, pendulam cu toții între temeri și curiozitate. În această partidă trebuiau înfrunțați trei adversari: hipoxia (scăzută presiune parțială a oxigenului, specifică unei altitudini de peste 2800 de metri), căldura excesivă (aproximativ 35° în pofida altitudinii), și adversarul propriuzis.

ÎN AMERICA DE SUD

Prima repriză a fost tăioasă și echilibrată. Adversarii, unsprezece jucători de tip sudamerican (tehnică din belșug, înclinați spre improvisații tactice), au compus o echipă remarcabilă prin jocul ei colectiv. Fundași foarte severi (Abadie, Portilla) și mijlocași extrem de laborioși (M. Zambrano, Morales, Ruales), alcătuiau un bloc de-

VICTORIE CU EM

În suita turneului, meciurile Emelec (Guayaquil), a clasată în campionatul dorului, a avut într-un mai mare grad de succes dar a fost trecut cu bine. După meci ziarul „Everso“ dădea acest titlu paginii întregi. „Strălucit biție de fotbal a selecției României“, iar „La Rază“ tîndea această manșetă și locul ziarului „România monștră un fotbal de școală“.

Cum au sîmțit fotbaliștii aceste superlative? Strînd că știu să atace și apere. Practicînd înțelegînd sintetică un fotbal finement tehnic și atletic cînd pentru rezultat au ce spectaculoase. Corăziră cu fair-play-ul.

Acțiunile (de apărare și atac), au avut mereu un dent, cursivitate și tăc. Români au întors să mizeze pe atac, nu pierdut capul pe timpul nui declanșate de Em ultimul sferi de oră. Dispuse să muncească, și tragă în apărare lin locașilor sau fundașilor rători funcționînd în danță ca niște admirabili (în relief, Boc și Dumitrescu), cuplu de indiscutabil vol internațional la oră. Nimic de reproș.

Echipa olimpică și antrenorii B. Marian și V. Stănescu, pe stadionul Quit

lor pentru susținerea și ajutorul reciproc. Așa au fost zădărnice tentativele de infiltrație în viteză, sau prin fente ale lui Spencer (denumindu-l „Perla din Ecuador“ și așezînd alături ca valoare de Perla Neagră și de Perla din Mozambic) ale lui Cortez, Silva sau Cabrera. Portarul Constantinescu a dominat cu autoritatea un „pater familias“ carel de 16 metri. Năstănilă, Libardi și Frățilă, aflați într-un ceas „de grație“ au tamponat toate inițiativele adverse, devenind apoi spatele frontului de atac pentru aprovizionarea și susținerea lui Ionescu, Moldoveanu și Năsturescu. Toți șase au băruit în fel și chip apărarea cu paraguayuanul Lezcano, distribuit în rolul de „libero“. Iată și povestea celor două goluri relatată de autorul lor Moldoveanu (cel mai eficace om al selecționat), socotit de conducerea Penarolului drept o vedetă demnă să joace alături de Rocha și Spencer. „În min. 43. Frățilă a executat o lovitură liberă de pe dreapta din apropierea punctului de corner. Portarul Taibo și ceilalți apărători s-au grupat spre colțul lung al porții. Dar au greșit rămînd pe loc în momentul execuției. Am înștit din mijlocul lor cînd Frățilă se îndrepta spre minge, „le-am luat fața“ cum se spune, și am tras din vole la semi-înălțime în colțul stîng unde nu era nimeni. Al doilea gol a avut o istorie deosebită. Adversarul meu Diaz a vrut să mă driblez. Am reușit să-l deposedez și să ajung la 7-8 m de linia țusei. Frățilă a strigat să-l centrez. Taibo a bănut că voi arunca balonul lui și a ieșit din poartă, apropiindu-se de acesta. Am zărit deplasarea lui pripită și am sutat spre colțul lung al porții (desi mă aflam într-un unghi puțin favorabil). Mingea a lovit bara porții, ricoșînd apoi în piașă“.

N-am învins un Penarol în cea mai bună formă, dar am depășit echipa cea mai „en vogue“ din anul 1966. Echipa olimpică a României a jucat foarte bine, iar

fensiv spre protecția portarului Mantilla. O dată recuperat, balonul era expediat spre Carrera (cel mai bun fotbalist ecuadorian la ora actuală, evaluat la 45.000 de dolari, pe care vor să-l racleze în concurență Fluminense și Nacional (Montevideo). La același nivel s-au mai adăugat extremele Salazar și Larrea — jucători explozivi, ingenioși, cu fler tactic foarte dezvoltat.

Exceptînd faza din care ecuadorienii au marcat în minutul 25, cînd Constantinescu, Boc, și Dumitru Nicolae au avut concomitent un moment de inerție, în prima repriză forța de joc a celor două rivale, numărul acțiunilor desfășurate în terenul advers, al ocaziilor de gol și al greșelilor de apărare dacă vreți, au fost egale. Inegală a fost în schimb imaginea echipei noastre de la Quito, cu cea de la Montevideo și Paysandu. În a doua repriză agresiunea altitudinii a căpătat un accent dramatic. Fiecare sprint era urmat (după relatarea tuturor jucătorilor noștri), de o senzație de sufocare. Alergau parcă pe o șosea cu asfaltul topit. Simțeau dureri în regiunea ficatului și crampe în toți mușchii picioarelor. Cînd Salazar a înscris al doilea gol în minutul 60, am înțeles că nici o minune n-ar mai fi putut schimba destinul acestei partide, similară cu un experiment, la pauză și la sfîrșitul căreia oxigenarea artificială a devenit indispensabilă.

mediane Năstănilă — În apărare, au venit un focar primăjdiei. Din bardi a interceptat balonul 15 ori în această Cincisprezece atacuri mai puțin și tot atîte ofensive inițiate de a lăta cît valorează ca de interceptie a lui Calmul lor și precizia au consolidat performanțele noastre ofensive. Frățilă și Ionescu au contradi rulați în partidă n-au dat nimic maxim, dar au avut de vervă cînd poarta lui n-a mai rămas decît ȘANSEI.

Tricolorii au reușit pere exact și să atace mență un adversar de bună calitate. Jucătorii Emelec sînt abili, rezistenți și să lupte corp la corp să te dezechilibreze cu tactele directe, inventiv frontal de atac. Tenac a fost atât de mare de fapt o brutalitate. Golul înscris de Bolan 57 a fost urmarea unei poziții de ofsaid. Golul dat să vedem un mai pîrtinitor decît Suarez (Ecuador) criticat cu multă probitate ziaristi, pe motiv că mai prejudicii fotbalului. Am înscris cîte începtul fîcării reșonou prin Moldoveanu 5, dintr-o lovitură

TINERETUL

executată de către Frățilă, și prin Năsturescu în minutul 47, dintr-o pasă impecabilă dată tot de același jucător dinamovist).

Un public încântat de reușitele celor două echipe a înțeles cum și de ce a fost învins Penarolul, iar presa a omologat și ea invincibilitatea noastră în Uruguay.

UN FINAL MEZO-FORTE (0-0) CU BARCELONA

Tot la Guayaquil s-a disputat și ultimul joc al turneului. Adversara, Barcelona, campioana Ecuadorului. În realitate o combinată, fiind utilizați și patru jucători de la Universitario Quito și alți doi de la Emelec.

Din presă se degaja un aer fierbinte de revanșă. Ne așteptăm ca prima jumătate de oră poarta noastră să fie asaltată după tipicul urmat de toate echipele ambițioase care vor să-și șocheze adversarii. Dar altfel au evoluat lucrurile. Puținii noștri adversari au început tare prudent. Moderația lor exprima de fapt efectul psihologic al rezultatelor și jocurilor noastre dinainte. N-au riscat nimic. N-au trimis forte mai numeroase în atac. S-au apărât în schimb cu un exces de zel (organizau aglomerări de 8-9 jucători, și adjectivul „hărbătesc” părea un biet eufemism pentru calificarea atacurilor de deposedare). De astă dată, un arbitru cinstit și competent. Intr-o atmosferă foarte încercată, a avut țaria să decidă eliminarea fundașului Quijano pentru repetate faulturi asupra lui Moldoveanu.

ador

Nivelul partidei a fost onorabil fără ca cineva sau ceva să solipească. Ca să fim sinceri, ei și-au dat după primul sfert de oră seama că și un rezultat de egalitate le-ar împodobi palmaresul, iar băieții noștri, au răspuns numai atât cât au fost solicitați. Dorul de casă începuse să facă victime și singura alternativă care i-ar fi deranjat ar fi fost perspectiva unei înfringeri. Or, de așa ceva n-a fost vorba, și de aceea au jucat numai atât cât să-și așeze prestigiul anterior.

Totuși și Ionescu și Dumitriu au avut în repriza secundă câteva ocazii, din care greu se poate rata. Și cu toate acestea ba lipsa de inspirație și de viteză în execuție, ba neșansa au lăsat fără de lucru pe băiatul de la tabla de marșaj.

Rezultatele obținute în acest turneu, valoarea individuală a jucătorilor și a echipei, recunoașterea și observațiile specialiștilor străini, precum și punctele noastre de vedere, aderă convergent la ideea că s-a impus definitiv în fotbalul românesc o generație de jucători încă tineri cu trei calități indispensabile: o valoare globală propriu-zisă indiscutabilă, o amplă și fertilă experiență internațională pentru vârsta lor, o sobrietate de adevărați fotbaliști.

Romulus BALABAN

Timp de aproape 40 de zile un lot de tineret al țării noastre, incluzând elemente între 18 și 22 de ani, a întreprins un foarte util turneu în cinci țări din continentul african. Turneul a constituit unul din mijloacele alese de Federație în scopul de a pune pe picioare o selecționată de tineret corespunzătoare profilului și obiectivelor specifice unui asemenea lot. Faptul că vechea echipă de tineret s-a transformat în selecționată olimpică a creat necesitatea înlocuirii ei, pentru nevoile fotbalului pe plan internațional, printr-un alt lot. Munca de selecționare a fost mult ușurată de faptul că în această direcție au existat acțiuni preliminare, care au permis depistarea și pregătirea unei serii de tineri fotbaliști de diferite categorii, evidențiați în primul rînd în competițiile oficiale. Înfiltrările internaționale care au urmat (cu Polonia și lotul olimpic bulgar) au conturat lotul largit cu care trebuia să pornim la drum pentru ca această echipă de tineret să-și atingă scopul final: **FORMARE DE JUCĂTORI PENTRU LOTURILE A ȘI OLIMPIC ȘI ÎN PRIMUL RIND PENTRU POSTURILE DEFICITARE ALE ACESTOR DOUA LOTURI.**

Desigur că fiind vorba de tineri care să devină titulari ai naționalei noastre, a fost nevoie de o serie de măsuri și, mai ales, mijloace care să asigure cele mai multe șanse de reușită. Măsurile au ținut în principal instruirea lor, atât la cluburile sau asociațiile lor sportive (și în special la acestea), cât și la lot. Iar printre mijloacele alese au figurat, pe primul plan, jocurile și turneele, ca fiind în măsură — prin condițiile diferite de desfășurare — să realizeze o adaptare a jucătorilor la eforturi mari, repetate, un joc modern și eficient, în spirit ofensiv, și o experiență de joc mai mare.

Acestea au fost motivele pentru care am acceptat turneul oferit în Africa

ÎN FOND, CE REPREZINTĂ FOTBALUL AFRICAN?

Înainte însă de a trece la consideratii pe marginea acestui turneu în lumina scopului propus, pentru că am impresia că foarte mulți au rămas oarecum nedumiriți de unele rezultate nefavorabile obținute de tînăra noastră echipă — și subliniez acest lucru, pentru a nu o confunda cu reprezentativa A, B sau olimpică — socotesc că, mai întâi, este bine să arăt, pe scurt, ce reprezintă la ora actuală fotbalul african și ce perspective are.

Cunoșteam în parte fotbalul din Africa de anul trecut cînd, ca antrenor al echipei Siriei, am fost prezent la campionatul țărilor de origine arabă (Sudan, Algeria, R.A.U. etc.). Cu acest prilej mi-am dat seama că, datorită unor calități native propice fotbalului și a măsurilor luate de federațiile respective, valoarea va crește rapid. Despre fotbalul din celelalte țări (Congo, Camerun, Senegal, Gabon etc.) m-am documentat urmărind desfășurarea competițiilor la care participau (Cupa campionilor, campionatul interțării), ajungînd la concluzia că este vorba de o ofensivă generală a fotbalului în țările enumerate. Și de acest lucru m-am convins din plin în recentul nostru turneu.

În asemenea condițiuni, cu o bună bază materială (numeroase stadioane moderne), nu-i de mirare că fotbalul african a și început să vizeze un loc la viitorul turneu final al C.M. Este de altfel, un obiectiv principal al confederației de fotbal africane.

Așadar, echipa noastră a avut de întâmpinat, pe lângă celelalte dificultăți, inerente unui asemenea turneu, și adversari care au solicitat echipa (și uneori chiar foarte mult), ajutîndu-ne să putem trage concluzii valabile asupra jucătorilor noștri.

UN PRIM CIȘTIG

Prin varietatea dificultăților prezentate (deplasări la distanțe mari,

programarea jocurilor în mod consecutiv, diferența de altitudine — pînă la 2500 m în Etiopia, umiditatea diferită, căldura între 20 și 40°, alimentația) el a supus jucătorii la examene dificile de fiecare dată, pe care însă datorită tinereții, unei bune sănătăți și a măsurilor preventive (vitaminizare, oxigenare, regim alimentar, tratamente etc.) — mulțumită asistenței eficiente a medicului lotului, dr. Stelian Cherciu — echipa le-a absolvit cu destul succes.

Important este de reținut că, treptat, echipa și-a cristalizat jocul ca organizare și idee tactică, a început să acționeze cu mai multă maturitate, să-și grădeze mai bine efortul, ceea ce pentru o echipă tînără, abia în formare, înseamnă foarte mult. Așa a fost posibil ca selecționata noastră să realizeze nu numai un rezultat de egalitate ci și un joc de bună factură tehnică, în primul meci la Addis Abeba, disputat după o noapte petrecută pe aeroportul din Nairobi (Kenia), la cea mai mare altitudine de pînă atunci (2500 m) și în compania unui adversar a cărui valoare este cunoscută la noi (4-5 cu echipa de tineret a României, la București) care nu prea obișnuiește să piardă acasă cu formații străine de prima mărime.

Avînd în vedere aceste dificultăți, majoritatea învinse, putem afirma că turneul și-a atins în mare măsură scopul propus.

TROFEUL „LA DÉPÊCHE” LUI DUMITRIU III

Acesta a fost un prim cîștig din turneu, care a atras și un al doilea

ÎN AFRICA

lea, la fel de important deși de natură diferită: jocul echipei a atras aprecieri din cele mai bune din partea presei de specialitate, radio-ului și televiziunii. „Leoparzii” (n.n. titlatura echipei Congo-ului-Kinshasa) au ținut piept redutabililor români” (ziarul „Le Progres”), „O veritabilă lecție de fotbal” (ziarul „Le Voix du Katanga”), „Selecționata română o echipă mare” („Le Progres”) sînt cîteva din titlurile apărute în presa locală, la cronicile care conțin și alte aprecieri măgulitoare la adresa formației noastre. Iar dintre jucători merită să amintesc că Dumitriu III a primit trofeul decernat de ziarul „La Dépêche” din Congo-Kinshasa celui mai bun jucător al săptămîinii (după meciul cu selecționata Katanga, terminat cu scorul de 6-1 în favoarea noastră). Și nu numai Dumitriu a fost remarcat. Răducanu, Anca, Velea, Panici și ceilalți s-au bucurat pe rînd de evidențieri asemănătoare

La Kinshasa, înainte de meci, echipa noastră de tineret este salută de conducători sportivi locali

BILANȚUL CARE NE INTERESEAZĂ

Aș putea afirma însă, că în acest turneu am realizat chiar mai mult decît am urmărit: am cîștigat o echipă. Pentru că așa cum a evoluat, indiferent de rezultatele meciurilor, s-a dovedit prin joc, prin alură și coeziune sufletească un tot bine încheiat, capabil să-și continue activitatea ca ECHIPA sau să furnizeze celorlalte două loturi elemente de care au nevoie. Lucrul acesta l-am întrezărit și în meciurile cu Congo-Kinshasa și în cele cu Camerun, Gabon și Etiopia, în care randamentul general poate fi notat cu calificativul „bine”.

În cele 11 jocuri disputate (4 victorii, 3 meciuri nule, 4 înfrîngerii, 20 goluri marcate și 13 primite, dintre care 5 din 11 m, cu... bunăvoința arbitrilor...) au rulat 18 jucători. 14 dintre ei au participat la 9-11 meciuri, iar restul între 4 și 6. Faptul că unii au jucat mai multe partide, iar alții mai puține își găsesc explicația nu într-un randament mai scăzut, ci în acela că am urmărit sudarea unei formații de bază.

În decursul întregului turneu am avut posibilitatea să apreciez just valoarea actuală și perspectivele fiecăruia, în confruntări cu adversari — repet — dificili, și acum, ca un bilanț parțial, pot să afirm că fundașii Velea și Anca, portarul Răducanu, extrema stingă Panici și fundașul central Măndoiu au fost cei mai buni oameni, remarcîndu-se de la meci la meci prin formă și randament constant, prin calități care le deschid perspective. Cred că într-un an doi, printr-o instruire atentă, ei pot deveni apti să fie selecționați fie în lotul olimpic, fie în lotul A, în posturi în care se resimte lipsa unor rezerve formate.

Și ceilalți au dovedit valoare, contribuția lor la jocul de ansamblu și la eficiența lui nefiind mai mică. Fundașul Alecu, mijlocul Dincuță, înaintașii Dumitriu III, Ene Daniel, Oblemenco și Pantea, portarul Pilca fac parte dintr-o a doua grupă cu mențiunea că în pregătirea lor sînt însă ne-

cesare retușuri, în mai mare măsură ca la cei de mai sus.

În fine, mijlocașii Mustețea și Vigu, fundașii Petrovici și Pîrvu, înaintașii Cîrciumărescu și Popanica nu s-au ridicat la nivelul așteptărilor pe care le îndreptățeau calitățile dovedite în campionat.

LIPSURI EXPLICABILE

Desigur că n-am fost scutiți și de prezența unor lipsuri în jocul echipei. Nici nu se putea pretinde, de altfel, unor jucători tineri să aibă comportări fără cusur. Ținînd seamă de gradul lor de pregătire ca și de lipsa de experiență, am reținut totuși unele „bibieli” în fazele mai critice ale meciurilor, care țin de o personalitate insuficient formată. Așa s-a întimplat în partidele cu Congo-Kinshasa, Gabon, Camerun, Etiopia și așa se explică și o parte din eșecurile suferite. Cauza, dacă poate fi apreciată ca atare, este... tinerețea jucătorilor, lipsa de străpungere de sine, de calm și gîndire rapidă, pe care unii dintre ei nici nu le puteau avea, fie pentru că au fost promovați de puțină vreme în prima categorie direct de la juniori (cum e cazul lui Mustețea), sau de la „B” (Vigu), fie pentru că au un insuficient stagiu la „A” (Dincuță, Ene Daniel, Pîrvu). Neștiind să treacă peste momentele dificile, jucătorii au pierdut din organizarea jocului, din disciplina tactică. De acest lucru au știut să profite adversarii, care din acest punct de vedere, erau avantajați de experiența și vîrsta de seniori ale unor jucători maturi, în mod obișnuit porecliti „vulpoi”. Și cum majoritatea meciurilor le-am disputat cu formații de seniori, diferența de vîrstă și experiență a fost decisivă.

În concluzie, un turneu cu învătăminte foarte prețioase pentru noi, care vor sta la baza viitoarei munci de pregătire a actualului lot de tineret și de selecție în vederea depistării și recrutării elementelor necesare reimprespătării în timp a acestui lot.

CORNEL DRĂGUȘIN

antrenorul lotului de tineret

Jucătorii români și antrenorul C. Drăgușin înaintea unuia din jocurile turneului în Africa

BILANȚUL COMPORTĂRIILOR ÎN CATEGORIA A

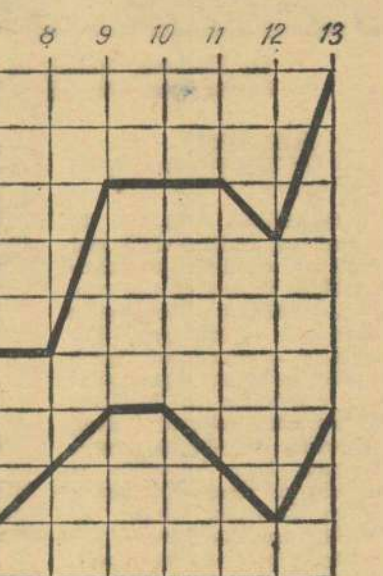
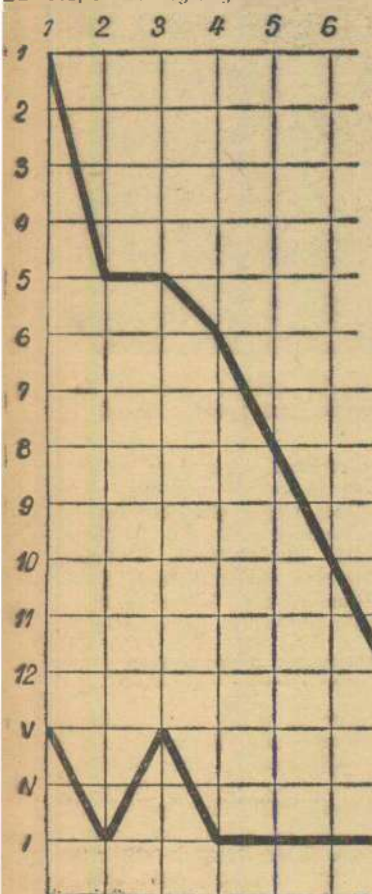
După patru ani de stagiu în „B”, echipa minerilor din Petroșani a revenit în categoria A, propunându-și pentru primul an menținerea în eșalonul superior, iar pentru „prima mână” o zestre de 12 puncte. Un obiectiv modest desigur, pe care un start senzațional (7-0, cu „stegarii” brașoveni) se părea că-l plusează! Au venit însă etapele următoare care au adus reținutul (în primele patru etape un zig-zag victorie —

JIUL — CEL MAI EFICACE ATAC

mai domolit, vădindu-se astfel deficiențele la capitolul viteză și forță, faptul că echipa nu era înarmată suficient pentru un fotbal modern (sistemul cu patru fundași era aplicat rigid și fără a ține cont de particularitățile jucătorilor). Sosise timpul când antrenorul Ștefan Coidum și jucătorii săi, deopotrivă debutanți în „A” și împreună doar de la începutul turului să-și construiască o albă favorabilă: ideea tactică a echipei. Și, în jocul echipei din Valea Jiului au început să apară, treptat, primele semne ale unei concepții sănătoase: „toată echipa atacă, toată echipa se apără”. Simplu de indicat dar dificil de rea-

Primii care s-au încadrat în această idee tactică au fost jucătorii din atac, posesorii și unor calități indispensabile: viteză, rază mare de acțiune, tehnica fetei și a driblingului, apetitul golului. Și nu întâmplător datele statistice atestă tocmai rolul preponderent al atacului: Jiul a înscris cele mai multe goluri dintre cele 14 echipe — 25; doi din atacanții săi (Peronescu — 9 goluri, Casandra — 6 goluri) figurează în partea superioară a clasamentului golgeterilor (primul, aflat pe locul II, este și singurul reprezentant al extremelor printre frunțași); toți atacanții au înscris goluri, iar Martinovici, Peronescu și Libardi au obținut media cea mai ridicată a comportării în cadrul echipei (primii doi de altfel, sint și singurii jucători care au participat la toate meciurile).

cina conducătorului în teren, reușind alături de Crăciun, un alt mijlocas ofensiv, să dea cursivitate jocului echipei, bazat pe atac (Crăciun a înscris chiar două goluri, iar Libardi patru, din care cel în meciul cu Progre-

lătringere, apoi trei eșecuri consecutive) și, totodată, o surpriză superlativă acordată de presa și insusite prea repede de proaspătii promovăți. Apele involburate ale Jiului s-au

lizat pentru că asigurarea circulației mingii printr-o mare circulație a jucătorilor, presupune pe lângă o bună pregătire fizică și o tehnică individuală corespunzătoare.

Atacul, deci, a început să imprimе întregii echipe tendința ofensivă, un ritm și o dinamică de joc foarte vii, indiferent dacă juca pe teren propriu sau nu.

Elasticitatea echipei însă, pe axul atac-apărare, nu era organică: în timp ce atacanții (Peronescu, Casandra, Martinovici, Ionescu și Libardi) se deplasau mult și nu arareori sincronizat, mijlocasii (Stoker, Toia și Sandu), și în special apărătorii, practicau un joc lent, pozițional și rigid, ce nu servea jocului în viteză și orientat direct pe poartă al atacanților. Din această cauză, deși echipa vădea o bună pregătire fizică, jocul ei era fragmentat, în spațiile libere create între compartimente, adversarii manevrând lesne.

Antrenorul Coidum a preconizat atunci o soluție eficientă, retrăgându-l pe Libardi în linia mediană. Acesta, având mari posibilități tehnico-tactice (dovedite și în lotul olimpic) și-a asumat sar-

● **LOCUL VII** : 13 5 2 6 25:13 12
 ● **A ÎNSCRIS** 15 goluri acasă (9 în prima repriză) și 10 în deplasare (4 în prima repriză) : a primit 4 goluri pe teren propriu (2 după pauză) și 14 în deplasare (9 după pauză).

● **A FOST ACORDAT** un penalti în favoarea sa, pe teren propriu, transformat.

● **GOLGETERII** echipei : Peronescu 9, Casandra 6, Libardi 4, Martinovici și Crăciun câte 2, Stoker și V. Ionescu câte 1.

● **LOTUL FOLOSIT** : Ion Vasile — 945 min., Zamfir Victor — 65 min., Gram Sigismund — 160 min. — portari ; Dan Alex. — 1040 min., Pop — 1080 min., Stoker — 1125 min., Mihai — 450 min., Speriosu — 293 min., Cazan — 517 min., Serban — 630 min., Nicoră — 70 min., Tonca — 96 min., Crăciun — 721 min., Toia — 319 min., Sandu — 481 min., Libardi — 1035 min., Martinovici — 1170 min. (toate meciurile), Casandra — 1125 min., Ionescu — 344 min. și Peronescu — 1170 min. (toate meciurile).

sul a fost prototip pentru un mijlocas venit „din spate” și infiltrat surprinzător în atac). Iar Stoker a început să se descurce în noul post de fundaș central, dând mai multă siguranță apărării.

Astfel, după etapa a IX-a antrenorul federal Dincă Schileru sublinia în raportul său pe marginea meciului U.T.A. — Jiul (0-2), disputat pe teren neutru la Timișoara, jocul elastic și spectaculos al minerilor. Erau primele

semne care la București, în meciul cu Dinamo, aveau să certifice că Jiul începea să privească cu maturitate și îndrăzneală participarea sa în categoria A. Iar ultima etapă, prilejuind la Petroșeni pe un teren impropriu, în compania studenților timișoreni, un autentic examen al tehnicii, a adus Jiului victoria care-i asigura zestrea ce și-o propusese inițial: 12 puncte.

Obiectivul cifric fusese deci atins și putem spune că și jocul practic de mineri în ultima parte a turului, le acordă îndreptățite speranțe pentru atingerea țelului final în această ediție a campionatului.

Pentru aceasta însă, tinărul antrenor Ștefan Coidum și elevii săi trebuie să muncească cu sîrguință pentru ca fluctuația de formă a echipei să rămână de domeniul trecutului. Și aceasta nu poate fi obținută decât printr-un efort conștient al jucătorilor în direcția eliminării deficiențelor. Jucătorii din compartimentul apărării trebuie să-și însușească corect tehnica deposedării și să-și îmbunătățească mult viteza de reacție (deficitari la acest capitol, fundași laterali, de pildă, se feresc să susțină echipa în atac), Stoker — posesor al unui gabarit impresionant, are încă reduse posibilități tactice, Ionescu Gh. — jucător cu bune calități de vîrf de atac n-are încă rezistența necesară, iar Casandra — cel care la debutul în „A” a înscris patru goluri, vădind însă un bagaj tehnic cu mult sub calitățile sale fizice, nu „agreedă” antrenamentul intens.

Deși minerii au înscris cele mai multe goluri, antrenorul Coidum ne-a spus că nu consideră pe deplin rezolvată problema eficacității: „Echipa a avut pe parcursul celor 13 meciuri, 67 de ocazii clare de gol din care a marcat mai puțin de jumătate”.

Să sperăm că aceasta constituie o dovadă a exigenței, de bun augur pentru retur.

P. SL.

Steaua, care — în vară — câștigase de o manieră sigură „Cupa României”, care a luat un start de-a dreptul senzațional în campionat (7-1 la Iași) și care după 5 etape se afla pe primul loc în clasament cu 3 victorii și două meciuri nule, cu Dinamo București și cu Steagul roșu în deplasare (deci rezultate foarte bune), a intrat apoi într-o perioadă de derută, aproape nemaiîntîlnită în activitatea acestei echipe (patru înfringeri consecutive la zero), coborînd veriginos...

Spre sfîrșitul turului, în jocul echipei au intervenit ameliorări evidente, punctate în special de neașteptata — dar deplin merita — victorie de la Ploiești, ceea ce-i face pe fotbalistii militari să privească azi cu mai mult optimism apropiata reluare a întrecerii, mai ales că ei au șansa de a-și îmbunătăți încă poziția, după restanța de la București, cu Farul...

Așadar, o primă caracteristică a echipei militare în toamna trecută: inconstanța. O inconstanță pronunțată, mergînd de la o extremă la alta în ce privește comportarea: meciuri foarte bune (cu C.S.M.S., cu Petrolul), meciuri foarte slabe (cu U.T.A., cu Progresul). O recentă sedință de analiză ținută la clubul Steaua găsește ca primă explicație a acestei comportări oscilatorii pregătirea fizică a jucătorilor. Bună în primele etape, această pregătire a scăzut la jumătatea turului, incapacitatea fizică manifestîndu-se mai întîi la atacanți și cuprinzînd apoi și apărătorii. Ca urmare, a crescut procentul de greșeli tehnice, a scăzut eficacitatea. Explicația acestei căderi rezidă, așa cum a reieșit din analiză, în faptul că perioada pregătitoare a fost scurtă precum și în viața neportivă pe care au dus-o unii jucători.

La acestea, s-au adăugat deficiențe tehnice, mai ales la apărători (Sătmăreanu, Petescu, Hălmăgeanu) și la unii atacanți (Avram, Voinea), datorate fie lipsei de intenție a jucătorilor pentru însușirea celor mai noi procedee tehnice, fie lipsei de perseverență a colectiv-

STEAUA — EVOLUȚIE SINUOASĂ

lui tehnic în ceea ce privește instruirea tehnică individuală. Cum a jucat Steaua, în aceste condiții, în perioada sa de scădere din acest tur și de care, firește, ne vom ocupa mai mult?

Vom remarca mai întîi, defecțiunile apărării, în care sprijinul reciproc și dublajul au fost insufi-

de la o etapă la alta. După părerea noastră, în aceste continue schimbări și-a găsit expresia însăși perioada de transformare prin care trece această echipă. Steaua prezintă azi un fenomen interesant: încercarea de a pune de acord jocul oamenilor mai vechi (Constantin, Raksi, Crăniceanu, Voinea) cu al celor noi (Pantea, Micu, Soo). Cei vechi au jocul lor. Pe care însă nu-l mai pot face ca altă dată! Cei noi vin cu personalități diferite, cu deprinderi diverse, care nu se pot modela în două-trei meciuri. De aici, aproape firesc, încercări și iar încercări, formule peste formule. Și munca e cu atât mai dificilă, cu cît echipei i se cer totuși rezultate. Reconstrucția echipei trebuie făcută din mers, oamenii care intră în coloană trebuie „să schimbe pasul” după al celor care mărșăluiesc mai de mult. De aici, semnele de întrebare pe care le ridică atacul echipei Steaua, un atac care în jumătate din meciurile susținute (6 din 12) n-a marcat nici un gol și care a marcat jumătate din golurile întregului tur în... primele două partide. Greșelile atacului sint cunoscute: insuficient joc colectiv, tendință de individualism (pornită, poate, și din dorința unor jucători de a atinge ei singuri un obiectiv pe care nu-l văd altfel tangibil), lipsă de răbdare și calm în faza de finalizare. Dar atacul echipei Steaua a comis și altfel de greșeli, mai puțin explicabile prin lipsa unei conturări, a unei sedimentări în joc. Ne referim la faptul că atacanții nu se demarcă, nu se deplasează îndezăjuns, nu respectă distanțele de joc și nu trag la poartă de la distanță, din prima poziție în care primesc balonul și în care apărarea le ridică mai puține probleme decît chiar o fracțiune de secundă mai tîrziu. O mișcare în plus, menită să-l pună pe atacant în poziție de șut mai bună, să-i asigure un con-

trol mai bun al balonului, este doar APARENT și SUBIECTIV în favoarea lui. În realitate, în jocul modern, TIMPUL CURGE AZI ÎN FAVOAREA APĂRĂRIILOR. Iată ce nu au înțeles unii dintre atacanții echipei Steaua.

În legătură cu comportarea sub așteptări a echipei, analiza asupra

● **LOCUL VIII** 12-5-2-5-18:13 12
 ● **A ÎNSCRIS** 10 goluri acasă, 8 în deplasare.
 ● **A PRIMIT** 10 goluri acasă, 3 în deplasare.
 ● **A BENEFICIAT** de 1 penalti transformat.

● **GOLGETERII** echipei : Voinea 6, Soo 4, Constantin 3, Sorin Avram 2, D. Popescu 1.

● **LOTUL FOLOSIT** : Suciu (571 min.), Haidu (329 min.), Eremia (180 min.), Petescu (720 min.), Jenei (1080 min.), D. Nicolae (1080 min.), Sătmăreanu (1080 min.), Negrea (735 min.), D. Popescu (765 min.), Pantea (467 min.), Constantin (787 min.), Voinea (885 min.), S. Avram (810 min.), Raksi (423 min.), Soo (363 min.), Chiru (360 min.), Hălmăgeanu (315 min.), Micu (195 min.), Vigu (360 min.), Crăniceanu (345 min.).

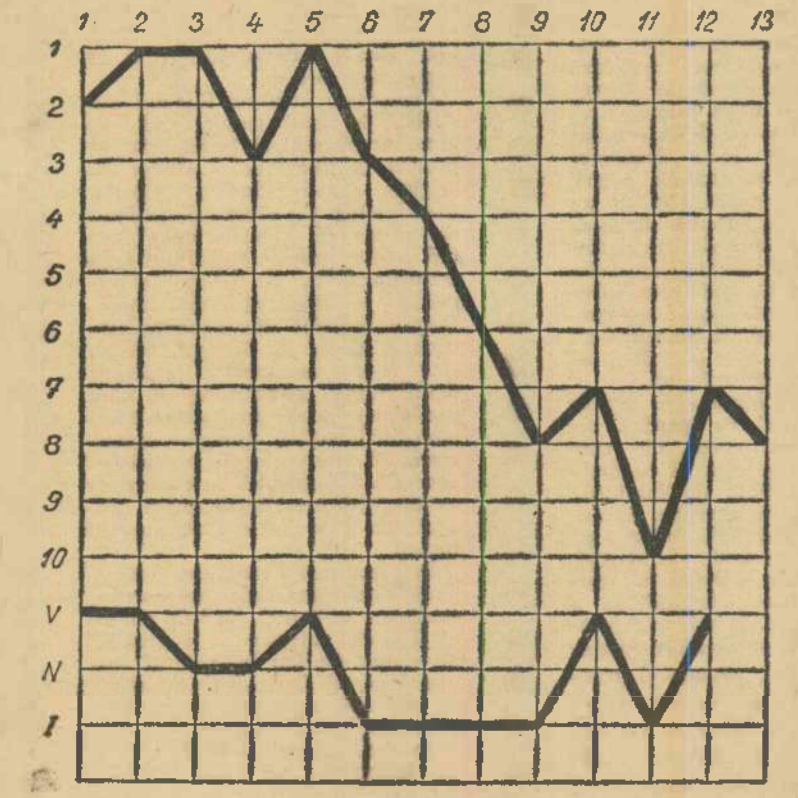
ciente, deplasările greoaie, marcajul în zonă defectuos. Pregătirea generală nesatisfăcătoare a unora din componenții acestui compartiment a făcut ca ei să fie „bătuți” cu ușurință de adversarii direcți, ceea ce a generat cele mai multe din golurile primite de echipă. La mijlocul terenului, Steaua a făcut de multe ori un joc superficial. Mijlocasii au condus balonul prelungit (Raksi, D. Popescu), au pasat scurt sau în momente neindicat, au manifestat neglijențe în marcarea adversarului, atunci cînd echipa era în apărare (Negrea).

În ce privește atacul, Steaua a fost în trecut sezon într-o permanență căutare, schimbînd formulele

(Haidu, Hălmăgeanu), altele mai scurte (Constantin, Suciu, D. Popescu).

Echipa Steaua a arătat în ultimele jocuri din toamnă, semne evidente de redresare. Altfel în ceea ce privește ORGANIZAREA JOCULUI cît și (lucru care ni se pare nouă deosebit de important) în privința felului cum ÎNȘIȘI JUCĂTORII INTELEG SĂ PARTICIPE LA ACȚIUNEA DE READUCERE a formației lor pe primul plan al fotbalului nostru.

Ne-am bucura să salutăm în pri-

comportării în tur a reliefat printre cauzele randamentului nesatisfăcător, marile fluctuații de formă ale unor jucători ca Suciu, Voinea, Raksi, D. Popescu, S. Avram, D. Nicolae, Sătmăreanu, precum și accidentările, unele de lungă durată

măvară roadele muncii pe care o duc, în aceste zile, conducerea clubului, colectivul tehnic al echipei, jucătorii. Fotbalul nostru ar fi primul beneficiar...

Radu URZICEANU

REMEMORARE ORIGINALĂ

Pasiunea pentru fotbal îmbracă formele cele mai variate, astfel încât dacă revista noastră ar iniția o rubrică pe această temă, cititorii ar putea constata această arie neîngrădită decât de fantezie și în care numitorul comun îl constituie balonul rotund.

Vă prezentăm în acest număr un exemplu. Regizor, interpret și pictor scenograf: VLADIMIR SOARE. Opera sa: trei albume mari, conținând o imagine complexă, documentată și... colorată a World Cup-ului '66. De dimensiunile unui mic ecran, dar dobindind prin mișcarea și efortul a 6 luni (care se numesc tot pasiune) perspectiva cineramei, aceste albume închid între filele lor, cu fidelitatea aparatului de luat vederi și a condeiului ce păstrează nealterată febra clipei, imaginile dirzei dispute fotbalistice din Anglia. Sute de fotografii, zeci de tăieturi din ziare, clasamente, etc...

Cine este autorul? Un băiețuș de 15 ani, zvelt, cu privirea timidă a celui ce mai privește cu uimire la multe lucruri înconjurătoare. Elev în clasa a IX-a a liceului Petru Groza, Vladimir nu și-a stabilit încă pasiunea nr. 1: „Materiile de la școală mă atrag deopotrivă și anul trecut am absolvit clasa cu media peste 9. Matematica și fizica înseamnă pentru mine tentația aparatelor radio-tehnice pe care le construiesc acasă; literatura, geografia și istoria mă apropie de o altă pasiune: colecționarea ve-

Tinărul Vladimir Soare, în vizită la redacția noastră, își răsfoiește albumele

derilor din lumea întreagă; desenul îmi place pentru că în timpul l'ער, pictoz, iar gimnastica (și vă asigur că nu-i cea din urmă, în ordinea preferințelor) înseamnă fotbal și... fotbal!

— Că iubesc mult fotbalul simțem convingși și cea mai bună dovadă o constituie însăși această rememorare originală a celui mai însemnat eveniment fotbalistic din anul trecut. Dar îl și practici?

Tinărul nostru interlocutor ne-a privit mirat, de parcă l-am fi întrebat dacă merge în fiecare zi la școală.

— Eineinzel! Și zilnic, împreună cu fratele meu Victor. La noi pe stru-

dă, parola prieteniei între băieții este fotbalul. În vara trecută am ajuns cu echipa școlii mele (Școala generală nr. 4) în fazele finale ale competiției școlare. Intrând în liceu, am debutat în echipa clasei care a câștigat întrecerea din toamnă dintre clasele a IX-a. Doresc foarte mult să promovez în echipa liceului și să joc în primul campionat școlar din acest an.

Despărțindu-ne de elevul Vladimir Soare, ne-am gândit că drumul multor fotbaliști celebri, ale căror chipuri sînt la loc de cinste în albumele sale, a început tot la 15 ani...

L. S.

Vasile Alexandru alături de soția sa, Alice, doi studenți merituosi ai anului III al Facultății de Stomatologie

„RETURUL” LUI VASILE ALEXANDRU

...O seară de decembrie a anului 1964. La clubul Dinamo Pitești are loc analiza turului de campionat. Unul dintre „eroii negativi” ai sedinței este V. Alexandru, citat critic la toate rubricile... În urma acestei sedințe, Vasile Alexandru a plecat și de la Dinamo Pitești. Cum a plecat? Doar el știe. Cu zeci de pronosticuri, care de care mai sumbre, care-i preziceau o vertiginosă cădere pe tobogan, urmînd soarta altor „nume” pierdute prin „B”, „C” sau chiar regiune.

Adevărul este că după „divorțul cu Piteștiul”, survenit la scurtă vreme după cel cu echipa dinamoviștilor bucureșteni, foarte puțini mai înțezăreou posibilitatea redresării fostului mijlocas al naționalei.

La câteva luni de zile, însă, au apărut surprizele. Transferat la Știința Cluj, Vasile joacă în retur remarcabil, fiind, după spusele multor clujeni, pionul nr. 1 al revenirii echipei, pornită, se pare, pe un drum implacabil spre „B”. Curînd, Vasile Alexandru ia admiterea la Facultatea de Stomatologie. Evenimentul nu trece neobservat, cu bună sau cu rea credință... Vasile Alexandru — dentist, iată o conexiune pe care, chiar și sub rezerva timpului de împlinire, mulți nu și-o pot închipui.

Vine prima sesiune. Vasile își ia cu note bune toate examenele. A doua sesiune. Studentul bursier Vasile Alexandru își ia din nou, „din primul foc”, toate examenele. Nici o restanță și media generală 8. Cei care mai ieri îl înfîmpinau cu un zîmbet de indulgență, se dau la o parte cînd trece și îl privesc din urmă: „Ca să vezi ce zăcea în Vasile ăsta!”. Anul doi, aceeași piesă: este „integralist” cu note bune în ambele sesiuni. (Pentru ilustrare, iată notele obținute de el în ultima sesiune, din vară: Fiziopatologie 9, Anatomie patologică 6, Propedeutică stomatologică 7, Limba germană 9, Materialism 7).

Cu fotbalul lucrurile merg la fel de bine. Vasile este un excelent om de echipă, îi încurajează pe cei mai tineri, „trage” acolo unde e mai greu și nu se lasă. Forma sa bună nu trece neobservată de către selecționeri, care-l introduc în meciul cu Turcia de la Ankara.

Iubitorii fotbalului din țara noastră, care asistă la revenirea în primele rînduri a fostului mijlocas oborean și află crîmpele despre „performanțele” sale școlare, încep să vorbească despre „fenomenul Vasile Alexandru”. Termenul nu este exagerat. Cu ei s-a petrecut într-adevăr un fenomen. Un fenomen fericit, firesc într-o societate ca a noastră. „Inadaptabilul” Alexandru a dat peste un mediu care a avut răbdare cu el, a știut să întuiască fondul său bun, l-a stimulat, l-a călăuzit.

Și astăzi, succesul complex al lui V. Alexandru este un succes al tuturor, al lui, care a avut forța să pornească pe un drum nou în viață, dar și al colectivului care i-a arătat acest drum și l-a sprijinit în momentele mai grele ale „rodajului”.

★

Zilele trecute i-am făcut simpaticului fotbalist o vizită. Nu l-am găsit ocașă. Era la un coleg. L-am văzut în schimb, pe masă, un curs subliniat și adnotat. Era cursul de semiologie, obiectul la care are primul examen din sesiunea de iarnă. Soția sa, Alice, colegă de an și de grupă cu Vasile, mi-a spus că soțul ei „a trecut deja de două ori prin materie”.

L-am căutat a doua zi la un meci de antrenament. Inoata în vîrtejuri de zăpadă dar acroșo fără greșală. Antrenorul Mladin mi-a spus că el și Ivansuc sînt cei mai zeși în pregătire. După antrenament, i-am cerut câteva cuvinte. Mi-a răspuns cu modestie: „Despre mine n-am ce să vă spun. Faptele și colegii mei de școală și de echipă pot să vă spună totul. Interviu de azi v-aș ruga însă să-l aminăm peste trei ani!”.

— ?!

— Peste trei ani, cînd voi fi doctor și după ce mulți dintre cei care n-au crezut în mine vor fi venit să-mi strîngă mina ca să-mi spună: „Vasile, nu te-am cunoscut!”

La această emoționantă confesiune a unui ideal, autorul acestor rînduri n-a mai adăugat nimic. L-a strîns mina.

Marius POPESCU

PREZENTARE

Avem acum în față o carte interesantă, atractivă, scrisă cu nerv reportericesc și cu talent

Mult mai „pe față” decât în alte ocazii (ne gândim, de exemplu, la cărțile despre Olimpiade, care au apărut în librării la cite un an și jumătate—doi după consumarea evenimentului), Editura UCFS ne-a pus la dispoziție o primă carte despre Turneul final al C.M. de fotbal: „World Cup '66” a laboriosului nostru coleg Ioan Chirilă. (Am scris „o primă carte”, pentru că pe cea de-a doua ne-o promite Constantin Teușcă. Pe cînd?)

Povestea cărții lui Chirilă o simplă. Ne-a relatat-o chiar el, acum cîteva săptămîni, într-un interviu televizat. Ea s-a născut din casetele publicate de autor în „Sportul popular”,

literar, așa cum de altfel ne așteptam de la condeiul care

CUPA „JULES RIMET” în vitrina... librăriilor noastre

În timpul desfășurării competiției, și în care Chirilă imaginează dialoguri inspirate de evenimentele petrecute în Anglia, la C.M., în ziua anterioară. Acestora li s-au adăugat o vastă documentare ulterioară, consultarea a sute de ziare și reviste, a unor dintre tehnicienii români prezenți la turneu, ca și admirabilul spirit de sinteză al autorului. Și astfel, „World Cup '66” a prins contur...

ne-a dat „Decanatul de aur” și „Finala se joacă astăzi”. O carte pe care o citim cu plăcere, pentru că ne face să retrăim acele săptămîni de neuitat ale verii lui 1966, pentru că — departe de a fi o suită de simple relatări — este o carte de dezbatere a ideilor fotbalistice astăzi în circulație, dezbatere pe care Ioan Chirilă o conduce cu pricepere și cu distincție.

R. U.

PRONOSPORT

Iată pronosticurile noastre la Concursul nr. 5, etapa din 5 februarie 1967, în cadrul concursului Interredacțional.

I Atalanta-Venezia	1x
II Fiorentina-Erecia	1
III Foggia-Bologna	2
IV Lanerossi-Inter	x2
V Lecco-Juventus	x2
VI Milan-Cagliari	x
VII Roma-Mantova	x
VIII Spal-Napoli	2

IX Torino-Lazio	1
X Alessandria-Pisa	1
XI Livorno-Padova	x
XII Modena-Varese	1x
XIII Novara-Catania	1

Prezicăm că prin regulamentul I. S. Loto-Pronosport redacțiile au dreptul să indice, începînd cu acest concurs, cite două pronosticuri la patru din meciurile programului, la alegere.

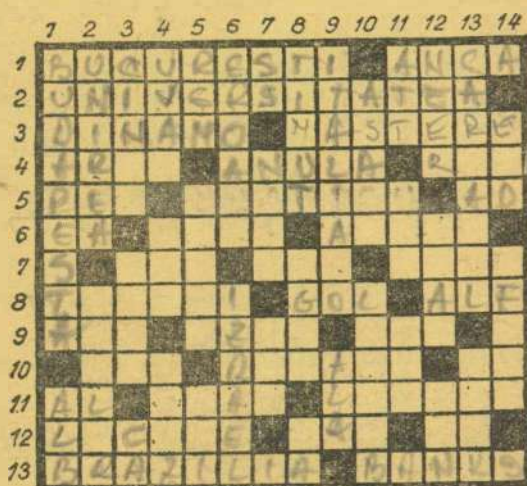
CUVINTE INCRUCIȘATE

GAZON '66

ORIZONTAL: 1) Budapesta Uruguayul și Elveția au cunoscut aici înfrîngerea în 1966 — Fundas al Universității Cluj, participant la 8 din meciurile turului. 2) Cîștigătoare la jumătatea drumului. 3) Unsprezecelele piteșteni, prima echipă românească ajunsă în turul III al unei competiții europene — Starturi în cursă vîștă. 4) Distanțat — A nu acorda un gol — Fără reată lângă Baina. 5) Costă, latură — Excelentul debutant din meciul cu Elveția — Adrian. 6) Dînsă — Participant anonim la Cupa orașelor reședință de regiune, disputată anul trecut — Cel mai seazut nivel al... Crisulul. 7) Oraș în Siria — L-am văzut în 1966 pe micul ecran, în poarta francezilor, într-un meci la Moscova — Instituția asigurătorilor. 8) „Speranțe” fotbalistice — Reacție afectivă la „giumbusucurile” lui Ozon și Dumitriu — Ramsey, primul antrenor al lumii în 1966. 9) Careuri — Căsuță din birne — Edmond. 10) Fluviu în India — În lotul apărătorilor Valien de la C.M. din 1966 — Particulară a condiționării. 11) Primul pas în alfabet — Riu în Germania — Gazda ultimului C.M. 12) „Incuietori” fotbalistice fallimentare — Unul din „vbfurție” argentinienne de la Londra — Fluler! 13) Marea învinsă a campionatului din Anglia... — ... și unul din nianii ei portari.

VERTICAL: 1) Învinșă la București la 6 aprilie 1966 — Scorul meciului inaugural de pe Wembley dintre Anglia și Uruguay. 2) Echipă transilvăneană promovată în „B” în 1966 — Portar al spaniolilor, prezent și el pe stadioanele engleze la ultimul C.M. 3) Drăguț (reg.) — Copac — Club Athletic. 4) Roman sadoventian — Somnifer fotbalistic — Nume din formațiile Braziliei, Mexicului și Uruguayului la C.M. din 1966. 5) Dansatoare în timpul lui Ludovic al XIV-lea — Schimbul căpitanilor — A fi bine pregătit. 6) Rebut al arbitrilor — Ultima învinsă a naționalei noastre în 1966. 7) Subsemnatul — Produce la S.N.O. sau... Ancora Galati — Mergine. 8) Oprit cu mina din acțiune — Aproape fiecare își are un campionat al lui — Pe mine. 9) Alți învinși al C.M. din Anglia — Acela 10) Atac — Aviz de goliuri. 11) Fruct din Antile — Aceea — Rîul lui S.K.A. Rostov, echipă ce ne-a vizitat țara. 12) Pictor olandez (1603 — 1672) — Alt nume din formația clujenilor (13 meciuri). 4 goliuri în tur) — Echipă olandeză (Utrecht). 13) Portar mexican, în 1966 a participat la a 5-a ediție consecutivă a C.M. — „Driblați”. 14) Asociat cu San Siro — Fundas din trecut. Cuvînte cunoscute mai puțin: RBA. ANO. ATT. NEER.

G. CORJOS

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

FLORIAN ALBERT

Din toate portretele pe care ziaristii le fac lui Florian Albert, desprinză o undă de simpatie acordată... colegului de breaslă. Aceasta nu constituie însă, nicidecum motivul reunei „rabat” acordat pe baze afective, pentru că fotbalistul nr. 1 al Ungariei posedă cu certitudine calitățile unui mare jucător.

Dacă vei întreba pe orice iubitor al fotbalului care a fost cea mai bună partidă a înaintașului maghiar în anul trecut, răspunsul va fi același: „meciul cu Brazilia, de la C.M.”. Într-adevăr, la 15 iulie 1966 Albert a avut un rol decisiv în victoria echipei sale asupra foștilor campioni mondiali, parafind în 90 de minute alături de tronarea „dinastiei” braziliene, cît și filmul unuia dintre cele mai spectaculoase meciuri ale epocii contemporane. De aceea confrății l-au și denumit în presă „omul de la 15 iulie”.

Anul care a trecut i-a adus lui Albert, pe lângă satisfacțiile și decorațiile participării la o nouă ediție a „Cupei lumii” și o inedită experiență. Cel care de la începutul carierei sale fotbalistice a jucat atît la clubul său, Ferencvaros, cît și în naționala Ungariei pe post de înaintaș central (fiind unul din principalii lor realizatori) a devenit conducător de joc, retras în linia mediană, dar păstrînd totuși atribuțiile majore ale unui înaintaș. Pentru Albert, aceasta era într-adevăr o experiență inedită, necesită în primul rînd de considerente de ordin fizic (înaintașul maghiar a suferit dese accidente ca pion avansat, în luptă directă cu apărări dure), dar și tehnice și tactice. Pentru reprezentativa maghiară însă, „experiența Albert” se baza pe „modelul Hiedegkuti”, avînd în minus constanța și capacitatea fizică, compensate însă de un plus de eleganță și fantemie. Căci înainte de toate, Florian Albert este un fotbalist elegant: driblingul său scurt și derutant, pasele sale „trasoare”, încercările sale merou inoite pentru „un doi”-uri, constituie bagajul său favorit, care a ascuns deseori, surprize de nereșolvat pentru apărătorii unor mari echipe.

În plină maturitate sportivă, la

26 de ani, Florian Albert (1,80 m și 77 kg) este fotbalistul cel mai popular din țara vecină. Debutînd la mai puțin de 18 ani în reprezentativa ungară, contra Suediei, el a făcut cîteva luni mai tîrziu un meci memorabil la Budapesta, „învingînd singur” — cum scria presa vremii — echipa R.F.G. cu 5-3, într-un meci ce a semnalizat de atunci revanșa dramatică finală — C.M. 1954 de la Berna.

Popularitatea sa n-are însă nimic comun cu maniera zgomotoasă ce însoțește alte vedete; el este respectat și înconjurat de public cu o dragoste ponderată, dar nu mai puțin profundă. Prestanța omului și a jucătorului o impun.

Albert este un adept convins al jocului ofensiv, spectaculos, susținut atît pe teren, cît și în paginile sale de cronicar sportiv. Prin această prismă, el a fost tranșant în aprecierile sale asupra ultimei ediții a „Cupei Jules Rimet”: „Au fost două categorii de echipe: cele care au jucat deschis și cele care s-au opus unui astfel de joc. Eu nu cred că a fost o întimplare că cele mai bune și spectaculoase meciuri s-au disputat în grupa noastră.

Întrebat fiind care este diferența de optică în aprecierea unui meci între Albert-jucător și al-ter-ego-ul său, ziarist, el a răspuns pentru... amîndoi: „În teren judec meciul ca un atacant, nevăzînd întreaga echipă adversă și avînd o opinie limitată la o mică porțiune de teren. Din contră, cînd sînt în tribună, examinez care sînt concepțiile de joc ale ambelor echipe, principiile lor tactice și în afară de aceasta, am opiniile mele asupra rolului și comportării fiecărui jucător. Și mai sînt, evident, în același timp, o mulțime de amănunte pe care le văd și le știu și care sînt greu perceptibile altor spectatori. În orice caz, eu am ideile mele foarte personale asupra fotbalului. Și cred că avînd balonul la picior sau pînă în mînă, mă descurc!”

ULTIMUL CAMPIONAT SUD-AMERICAN?

Conform programului inițial stabilit, astăzi urmează să se încheie la Montevideo, prin partida derbi Uruguay — Argentina, al 28-lea campionat inter-tări al Americii de Sud („AMSUD”). Puțini știu însă, că era cît p-aci ca această competiție să nu mai trăiască clipele unei festivități de închidere. În calea organizării ei s-au ridicat multe dificultăți și abia cu cîteva zile înainte de începere s-a știut că va avea loc, totuși.

Acest campionat, cu ani în urmă cea mai importantă competiție a continentului sud-american, nu se mai bucură în prezent de popularitate, a trecut pe un plan secundar, cedînd locul „Cupei Libertadores”, recte „Cupa campionilor sud-americani”. De fapt, interesul pentru campionatul inter-tări a început să scadă încă din 1963, cînd la ediția organizată și cîștigată de Bolivia, a absentat Uruguay, iar Brazilia s-a prezentat cu o garnitură secundă. Ultimul mare și cu adevărat campionat a avut loc în 1959 în Argentina (care a și cucerit titlul), unde și-a făcut pentru prima dată apariția proaspăta campioană mondială, Brazilia. Din 1960 însă, interesul s-a deplasat treptat spre „Cupa Libertadores”.

Ceea ce a contribuit și contribuie la pierderea interesului pentru această întrecere este formula de disputare, care a dus la un

conflict între interesele financiare ale marilor cluburi, furnizoare de jucători internaționali și cele ale loturilor reprezentative. Faptul că timp de 3-4 săptămîni echipele reprezentative sînt reunite într-un singur oraș pentru campionat răpește cluburilor posibilitatea ca în perioada de vacanță, înainte de începerea noului campionat național, să perfecțeze turnee care să le aducă beneficii materiale. De aceea multe din echipele prezente anul acesta la startul campionatului Americii de Sud au întîmpinat dificultăți în alcătuirea formațiilor; de aceea în ultimii ani s-au înregistrat multe neapărări (anul acesta au anunțat că nu participă Brazilia și Peru), care au influențat negativ încasările la jocuri. Anul acesta este pusă sub semn de întrebare rețeta estimată de uruguayeni: 10 milioane de pesos, față de 6 milioane chelțuieți.

Cercurile fotbalistice afirmă că, dacă nu se schimbă formula de disputare, campionatul este sortit pierii. Unicul mijloc de a-l salva și de a-i reda interesul mare de odinioară este schimbarea formulei. Și în această privință, ziarul sportiv săptămînal „Goles” din Buenos Aires a și făcut o propunere interesantă: adoptarea sistemului folosit în campionatul Europei. Confederația sud-americană urmează să decidă.

Existența competiției periclitată de sistemul de disputare

PALMARESUL „AMSUD”

- 1916 — Buenos Aires: URUGUAY
- 1917 — Montevideo: URUGUAY
- 1919 — Rio de Janeiro: BRAZILIA
- 1920 — Santiago: URUGUAY
- 1921 — Buenos Aires: ARGENTINA
- 1922 — Rio de Janeiro: BRAZILIA
- 1923 — Montevideo: URUGUAY
- 1924 — Montevideo: URUGUAY
- 1926 — Santiago: URUGUAY
- 1927 — Lima: ARGENTINA
- 1929 — Buenos Aires: ARGENTINA
- 1935 — Lima: URUGUAY
- 1936 — Buenos Aires: ARGENTINA
- 1939 — Lima: PERU
- 1941 — Santiago: ARGENTINA
- 1942 — Montevideo: URUGUAY
- 1943 — Santiago: ARGENTINA
- 1946 — Buenos Aires: ARGENTINA
- 1948 — Guayaquil: ARGENTINA
- 1949 — Rio de Janeiro: BRAZILIA
- 1953 — Lima: PARAGUAY
- 1955 — Santiago: ARGENTINA
- 1956 — Montevideo: URUGUAY
- 1957 — Lima: ARGENTINA
- 1958 — Buenos Aires: ARGENTINA
- 1959 — Guayaquil: URUGUAY
- 1963 — La Paz: BOLIVIA
- 1967 — Montevideo: ?

Așadar: Argentina a reușit 11 victorii, Uruguay 10, Brazilia 3, iar Paraguay, Peru și Bolivia câte una.

REZULTATE DIN EDIȚIA 1967

Uruguay — Venezuela 4-0, Chile — Paraguay 4-2, Argentina — Bolivia 1-0, Uruguay — Bolivia 4-0, Argentina — Paraguay 4-1, Chile — Venezuela 2-0, Uruguay — Chile 2-2, Argentina — Venezuela 5-1, Paraguay — Bolivia 1-0, Bolivia — Venezuela 0-3, Argentina — Chile 2-0.

CAMPIOANA AFRICII

Cea de-a doua ediție a competiției „Cupa campionilor africani” a revenit echipei Stade d'Abidjan (Coasta de Fildeez) pe care o vedeți în fotografia alăturată. Rezultatele dublei finale: Stade d'Abidjan — Real Bamako 1-3 și 4-1.

„PLANUL FONTAINE”

Abia instalat în fotoliul directorial al echipei Franței, Just Fontaine a dezvăluit presei cîteva din intențiile sale de viitor.

„N-am intenția să schimb totul: echipa Franței va continua drumul ales la începutul sezonului, cu alte cuvînt drumul echilibrului...” — a precizat Just Fontaine. El are în vedere, deci, pe plan tactic, apărarea în linie, jocul la ofsaid: „cu condiția de a avea la dispoziție jucători capabili să practice un asemenea sistem. Și voi persevera în această idee pînă la capăt”, a adăugat el.

Despre procesul selecționării echipei naționale, Fontaine a declarat: „Este încă prematur pentru a porni la această treabă întrucît primul meci, contra României, va fi la sfîrșitul lunii martie. Dar vă pot spune de pe acum că anumiți jucători vor fi ei înșiși surprinși de selecționarea lor. Mă voi călăuzi după două criterii fundamentale în selecție: CLASA JUCĂTORILOR ȘI OBȘNUINȚA LOR CU SISTEMUL PRECONIZAT. Consider că posturile cele mai importante le dețin în echipă cei doi fundași centrali și cei doi mijlocași. Și dacă va fi posibil voi apela la perechi din același club.”

Deși Fontaine nu și-a concretizat argumentarea, revista „FRANCE FOOTBALL” este de părere că vor intra în vederile sale Piumi și Provedi, care au făcut o bună partidă contra Ungariei, anunșindu-se drept concurenți serioși pentru Budzinski

— Robin de la Nantes, întrebînduși ca fundași centrali în ultimul meci al sezonului, cu Luxemburg. Pentru mijlocul terenului sînt mulți candidați: Simon și Suaudeau de la Nantes,

- STRUCTURA ȘI TACTICA ECHIBEI FRANȚEI
- PRIMELE NUME DE JUCĂTORI SELECȚIONABILI ● „CUPLURI” DIN ACEEAȘI ECHIPĂ DE CLUB ● CAMPIONATUL LA BAZA SELECȚIEI

Sénac — Kravczyk de la Lens, Peyroche — Andrien de la Lille și alții. În ceea ce privește fundașii laterali, Fontaine își manifesta surprinderea, încă din timpul C.M. (unde Justo era acreditat ca ziarist) asupra selecționării lui Cardiet și Rodzik. Sînt doar supoziții ale presei de

specialitate franceze? Certă este însă ruta pe care Just Fontaine și-a propus s-o parcurgă, duminică de duminică, prin campionatul francez, cu stații principale la meciuri-cheie (Bordeaux — Saint Etienne, Lens — Valenciennes, Rennes — Nantes) în căutarea celor mai buni jucători.

Fontaine are convingerea că valoarea acestora nu este cu nimic mai prejos decît a vedetelor din întreaga lume. „Sînt handicapați însă, afirmă Justo, de faptul că n-au încredere în posibilitățile lor. De aceea jucătorii echipei Franței '67 trebuie să creadă în ei înșiși”.

„Să nu ne așteptăm la miracole în ceea ce privește pregătirea echipei naționale”, a concluzionat noul director al viitorilor noștri adversari. El pleacă de la premisa că, existînd o puternică osatură de club, meciurile de omogenizare și cantonamentele numeroase nu sînt necesare. De aceea el preconizează un singur meci pe lună al selecționabililor din loturile A, B și speranțe, în compania unor puternice echipe străine sau a unor selecționate franceze.

Vizînd perspectiva unei selecționări cit mai judicioase, dintr-un mare număr de jucători valoroși, cu personalitate, Fontaine susține o urgență organizare a unui campionat național de juniori care să constituie o permanentă pepinieră pentru fotbalul francez. Pentru această acțiune el solicită și ajutorul financiar al statului.

PROGRAMUL CUPELOR EUROPENE

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI*

Sferturi de finală

TUR		RETUR
15.II	INTERNAZIONALE — REAL MADRID	1.III
1.III	VOIVODINA — CELTIC GLASGOW	8.III
1.III	LINFIELD BELFAST — T.S.K.A. SOFIA	15.III
1.III	AJAX AMSTERDAM — DUKLA PRAGA	8.III

„CUPA CUPELOR”

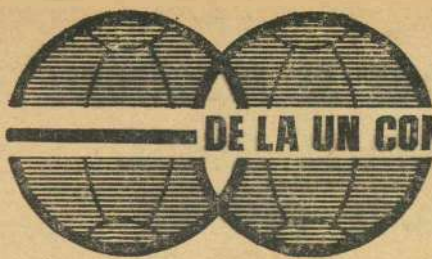
Sferturi de finală

TUR		RETUR
1.III	GLASGOW RANGERS — REAL SARAGOSSA	22.III
8.III	RAPID VIENA — BAYERN MÜNCHEN	22.III
26.III	SERVETTE GENEVA — SLAVIA SOFIA	8.III
1.III	VASAS GYÖR — STANDARD LIEGE	8.III

„CUPA ORAȘELOR TIRGURI”

Optimi de finală

TUR		RETUR
8.II	JUVENTUS TORINO — DUNDEE	8.III
1-1	LEEDS UNITED — VALENCIA	?
3-0	BURNLEY — NAPOLI	8.II
3-1	LOKOMOTIV LEIPZIG — BENFICA	3-7
1.II	BLOGNA — WEST BROMWICH	?
1-0	KILMARNOCK — LA GANTOISE	2-1
19.II	DINAMO PITESTI — DYNAMO ZAGREB	1.III
21.II	EINTRACHT FRANKFURT — FERENCVAROS	28.II

DE LA UN CONTINENT LA ALTUL

Reluăm cu acest număr incursiunile noastre în fotbalul din câteva continente, oferind cititorilor o serie de aspecte interesante din activitatea competițională internă sau internațională din diferite colțuri ale lumii.

Australia

INCEPE „OPERAȚIA CUPA MONDIALĂ 1970”

Anul 1967 va însemna pentru tinărul fotbal din Australia începutul unor pregătiri fără precedent având ca scop calificarea pentru turneul final al campionatului mondial din 1970, din Mexic. Tentativa din 1964 a eșuat: Australia a fost eliminată și încă la scor de R.P.D. Coreeană. Insuccesul n-a descurajat; dimpotrivă, mai mult a ambiționat. Federația a și alocat suma de 200.000 de dolari pentru pregătirea echipei naționale. „Poftă vine mîncînd” și australienii au prins gustul „Cupei Mondiale”...

Pregătirile vor începe în aprilie. În acest scop, la sfîrșitul lunii martie va fi alcătuit un lot de 22 de jucători, care vor fi concentrați timp de o lună într-o stațiune de munte la 100 km de Sidney. Apoi, vor începe jocurile de pregătire! În mai, trei partide cu Manchester United, după care va urma evenimentul anului: primul adevărat meci interțări, dubla întâlnire Australia — Scoția, la Sidney și Melbourne. Trei alte echipe străine, printre care Sparta Praga, vor vizita apoi Australia. În august, Birmania — noua campioană a Asiei — va da replică naționalei australiene, în două jocuri la Sidney și Melbourne, iar în noiembrie Ferencvaros Budapesta va servi drept partener de joc.

Pentru pregătirea echipei, federația va avea de ales ca antrenor între Iglesias (Spania), Polgar (Ungaria) și Brome (Anglia). De notat că lotul va fi alcătuit — pentru prima dată — numai din jucători născuți în Australia sau care au imigrat de tineri.

America de nord

SAN FRANCISCO - CAMPIONA NA UNIVERSITARA A S.U.A.

Fotbalul se bucură de popularitate în universitățile din Statele Unite ale Americii, dovadă că se dispută cu regularitate un campionat universitar. Ultima sa ediție s-a consumat recent. Turneul final, cu patru din cele mai bune echipe studentestești din S.U.A., a avut loc la Berkeley, în California.

Semifinalele s-au disputat pe o ploaie torențială între studenții universităților din Long Island (New York) și Michigan, de o parte, iar de alta între Universitatea din San Francisco și Armada. Prima partidă s-a terminat la egalitate (2-2) după scurgerea timpului regulamentar, dar studenții din Long Island au câștigat datorită... cornerelor (așa prevede regulamentul). În a doua semifinală, victoria a revenit Universității din San Francisco cu 2-0. Astfel că în finală s-au întâlnit echipele din

San Francisco și Long Island. După un joc care a entuziasmat numerosul public format din studenți, californienii au învins cu 5-2, cucerind pentru prima dată titlul de campioni. Interesant că antrenorul și conducătorul echipei universității din San Francisco este Steve Negroescu, originar din România.

America de sud

CEL MAI... LUNG CAMPIONAT DIN LUME

Este cel al Columbiei. Într-adevăr, cele 14 echipe susțin câte patru serii de meciuri: două în tur și două în retur. Deci, fiecare dispută cite 52 de partide! Mai mult decît un „maraton fotbalistic”!

Desigur că un asemenea campionat solicită la maximum jucătorii, care de regulă termină extenuați. De aceea echipele dispun de loturi foarte numeroase. Santa Fé, de pildă, care a cucerit anul acesta titlul (cu 65 puncte din 52 de jocuri, 101 goluri marcate și 76 primite), a folosit 29 de fotbaliști: 14 columbieni, 7 brazilieni, 5 argentinieni și 3 paraguayeni.

● În cursul meciului Saint Gilles — Nîmes, contînd pentru cupa Gard-Lozère din Franța, arbitrul a acordat... douăsprezece lovituri de la 11 m. Numai trei din ele au fost transformate.

● Deși învinsă în ultima etapă, Universidad Católica a câștigat campionatul statului Chile, totalizînd 48 puncte. Pe locurile următoare s-au clasat Colo-Colo cu 44 puncte și Wanderers cu 43 puncte. A retrogradat ultima clasată, Ferrobadminton, și a promovată din divizia a II-a Hwachipato.

● Actualii lideri ai clasamentului golgeterilor din Italia sînt Hamrin și Mazzolla

(cu cite 11 și respectiv 10 goluri). Primul, de cînd joacă în Italia, a marcat 173 goluri în 324 meciuri de campionat, cu o medie de 0,5401 goluri de meci, iar al doilea 66 goluri

tiri a fost fixată pentru 2 februarie a.c.

● Liga profesionistă engleză a încheiat un contract cu televiziunea pentru transmiterea săptămînală a două

zionate, unde sînt expuse printre altele reproducerile în mărime naturală ale lui Herrera și Picchi.

● În luna aprilie va avea loc la Houston, în S.U.A., un mare turneu de fotbal, organizat de liga nord-americană de fotbal, singura recunoscută de F.I.F.A. pînă în prezent. După cum a declarat secretarul acestei ligi, Dick Walsh, pe lângă cîteva echipe americane vor lua parte și opt echipe din Europa, șase dintre acestea fiind deja stabilite. Acestea sînt: Stoke City, Leicester City, Aberdeen, Hibernians, Valencia și o selecționată a orașelor Dublin-Belfast.

MOZAIC

în 131 meciuri, cu o medie de 0,5039 goluri de meci.

● În vederea noului sezon, echipa națională a Uniunii Sovietice va face o pregătire de 14 zile în localitatea Markarska din Dalmatija, în Iugoslavia. Data începerii acestor pregă-

partide de campionat. După primele calcule, inițiativa ar trebui să aducă ligii un beneficiu de circa un milion și jumătate de dolari anual.

● La muzeul de ocară din Milano se află „Sala echipei Interna-

SEKULARAȚ, IUSUFI, SKOBLAR, TAKACI, din nou în echipa Iugoslaviei

Noul antrenor al echipei Iugoslaviei, Rajko Mitic, și-a început pregătirile pentru apropiatul sezon internațional și în special pentru jocurile din campionatul European. La înțrarea sa în funcție, Mitic — unul din cei mai cunoscuți jucători ai generației sale și din cei mai buni fotbaliști la mijlocul terenului — a declarat:

„Contrar tuturor afirmațiilor, n-am abdicat de la nici o velleitate în campionatul European, cu toate că în ultimii ani echipa națională a pierdut foarte mulți jucători, plecați la cluburi străine. Sîntem conștienți că echipa R.F. Germane, din grupa noastră în campionatul European, este una din cele mai puternice participante, dar sînt convins că ea nu va avea o sarcină ușoară la Belgrad, cînd va întâlni reprezentativa noastră. Sper că această competiție ne va ajuta să punem pe picioare o echipă demnă de precedentă. Dispunem de mulți jucători speranți, cu care cred că voi forma o echipă puternică, deși ei sînt lipsiți de experiența internațională. Pe lângă ei însă, am intenția să apelez și la cîțiva jucători plecați în străinătate, mai ales la Iusufi și Sekularaț (aflați în R.F.G.), Vasovic (Olanda) și Takaci și Skoblar (Franța). Vom organiza un stagiu de pregătire cu o săptămîină înainte de meciul Iugoslavia — Ungaria (23 aprilie) și altul de circa 10 zile în vederea celui cu R.F.G. (3 mai)”.

Campionatul își va începe retrul la 5 martie, iar jucătorii selecționați și-au început pregătirile la cluburile lor. Pentru moment, Mitic conțesează pe următorii jucători: Pantelici (Volvodina), Knezevici (Radnicki), Jantofjak (Rijeka), Turkovici (Partizan) — PORTARI: Jevtici (St.

FIorentina — VIITOAREA STEA A FOTBALULUI PENINSULAR?

Asadar, s-a dus anul 1966... Un an plin de neplăceri pentru fotbalul italian, plin de polemici și de speranțe neîmplinite. Ajunge dacă amintim numai campionatul mondial, după care s-a tîrînit o coadă lungă, lungă, de dispute, de frîmîntări.

Dar dacă privim fotbalul italian printr-o lupă care nu prinde în obiectiv doar rezultatele internaționale, panorama pe care o cuprindem ne arată și tinte mai optimiste. Pentru că, pe plan intern, sînt indicii că putem spera într-un viitor mai puțin decepționant.

Mai înainte de orice, punem splendida confirmare a lui Inter, care nu pierde în fața campionilor din alte țări, chiar dacă sortii îi pun în față, pe rînd, pe Torpedo Moscova sau pe Vasas Budapesta. Acum, Herrera are în față un Real Madrid mai orgolios și mai declanșat ca oricînd, hotărît să arate că titlul cucerit în ediția trecută a C.C.E. a fost deplin meritat. De partea milaneză, gînduri de revanșă! Interistii vor să arate că victoria „albilor” din Madrid a fost întâmplătoare, că cei mai buni din lume sînt tot oamenii lui „Don Heleno Herrera” și ai președintelui Angelo Moratti.

În campionatul italian însă, Inter tînează puțin. Încep să apară unele mici pete de rugină în minunata masină de acun cîțiva ani. Dar, trebuie să ținem seama că... a mai trecut un

Chiappella, antrenorul echipei Fiorentina

an, că pentru unii jucători calea succesului a ajuns la urf, de unde...

Cei 32 de ani ai lui Picchi și Suarez (pivoți ai edificiului „nerro-azzur”) încep să se facă simțiți; cu să nu mai vorbim de cei 34 ai lui Sarti (admirabil totuși pentru constanța randamentului său), care au influențat stagiunea de iarnă a portarului național.

Cu toate acestea, Inter continuă să fie în frunte, asediat însă de echipe ca Napoli, Juventus și — mai ales — foarte tinăra Fiorentina.

Despre această ultimă echipă vream să mă ocup azi în mod special. Pentru că în acest an ea a făcut un act de mare curaj. Este unicul club care și-a întinerit structural cadrul. Toate echipele vorbesc mereu de întinerire, dar cînd este vorba de a trece la fapte, le cuprinde teama și se recurg tot la „consacrați” care însă nu fac mai mult decît tinerii.

Ei bine, la Fiorentina n-a fost așa.

A decis să-și înnoiască efectivul și a făcut-o drastic, fără eșecuri de măsură, încredinșînd tinerilor o nouă și sarcină de a juca sus steagul violet al unuia din cele mai glorioase cluburi din Italia în ultimii 20 de ani.

Un singur jucător a rămas să reprezinte „vechea gardă”: suedezul Hamrin, căpitanul și sufletul echipei.

Cine sînt tinerii „lei vîrșei” de la Fiorentina? Iată-i: Bertini (23 ani) mijlocas dreapta, Brizi (25 ani) stoper, Brugnera (21 ani) atacant central, Chiarugi (20 ani), aripa, De Sisti (24 ani) inter, Diomedei (25 ani) fundas, Ferrante (22 ani) „libero”, Lenzi (24 ani) mijlocas, Merlo (21 ani) inter, Vitali (24 ani) fundas. Cîțitorii români pot să rețină aceste nume: într-o zi le vor întîlni în „Squadra azzurra”.

Cum spuneam, căpitanul echipei Hamrin. În orașul lui Giorio, el și-a găsit o a doua tinerețe fotbalistică și la 33 de ani te iumeste prin ușurința cu care găsește drumul golului. E de ajuns să spun că în actualul campionat e în întrecere pentru titlul de golgeter cu excepționalul Mazzola, pe care — la ora cînd scriem — îl conduce cu un gol!

Fiorentina e, astfel, splendidă realitate a anului fotbalistic italian 1966-67. Pentru noua echipă din Florența, un singur desiderat: să persevereze.

Tinerii săi jucători trebuie să arate — și prin jocul de fotbal — că Florența, deși marcată de furia elementelor naturii — e vie, mai vie ca niciodată.

CESARE TRENTINI
Bologna — 30 ianuarie.

Fotbal

REVISTA SAPTĂMINALĂ
Redacția și ad-ția: București, Bd. Mărăști 26,
raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Luțaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teacă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjuncț), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Bobocea

„FOTOGRAFIA ANULUI 1 9 6 6“

Fotografia de mai jos, aparținând foto-reporterului vest-german FERDI HARTUNG, a fost socotită cea mai frumoasă fotografie de fotbal a anului 1966. A fost făcută la Birmingham, la 16 iulie, la meciul R.F.G. - Argentina din turneul final al C.M. și reprezintă pe fundașul sud-american Perfumo salvând un gol de pe linia porții.

LOTUL R. D. GERMANE SE PREGĂTEȘTE PENTRU CAMPIONATUL EUROPEI ȘI PRELIMINARIILE OLIMPICE

Un lot reprezentativ al R.D. Germane se află în prezent în turneu prin diferite țări africane. Ziarele au și publicat primele rezultate obținute de fotbalistii din echipa R.D. Germane: două victorii (cu 3-0 și 2-1) asupra reprezentativei R.A.U., un meci egal la Tantaih, în aceeași țară etc. Scopul acestui turneu nu-i greu de ghicit: pregătiri în vederea campionatului Europei (în care echipa R.D.G. debutează anul acesta), precum și pentru preliminariile turneului olimpic (în care R.D.G. face parte din aceeași grupă cu reprezentativa României).

Lotul deplasat în turneu în Africa cuprinde o serie de jucători bine-cunoscuți amatorilor de fotbal ro-

mâni din partidele disputate cu naționala noastră. În al doilea meci susținut la Cairo cu echipa R.A.U., R.D. Germană a aliniat următoarea formație: Blochwitz - Frässdorf, Walter, Geissler - Irmcher, Körner - R. Ducke, Nöldner (Stein), Frenzel, Erler, Vogel. Dintre aceștia, 10 au jucat contra noastră la 21 septembrie, anul trecut, în partida de la Gera; nu au evoluat atunci doar Irmcher și Stein. Din primele ecouri ale acestui turneu rezultă că antrenorul lotului național, Karoly Soos, este satisfăcut de comportarea echipei de până acum, remarcând în mod special pe mijlocușul Irmcher și atacantul Stein.

REGULILE DE JOC DIN NOU ÎN DISCUȚIE

În cursul lunii iunie, International Board va ține o reuniune în care se va discuta posibilitatea revizuirii unor reguli de joc.

Se discută, în primul rând, o propunere a federației scoțiene referitoare la ofsaid, respectiv împărțirea terenului în trei zone dintre care una, cea centrală, să absolve pe jucători de poziția de ofsaid.

A doua propunere se referă la obligarea portarului de a nu bate mingea de pământ de mai mult de trei ori în careul mic, înainte de a degaja. Aceasta, pentru a evita tragerea de timp.

CAMPIONATELE ÎN EUROPA

EINTRACHT FRANKFURT A DETRONAT PE BRUNSWICK

Obținând o victorie facilă în fața formației Fortuna Düsseldorf (3-0), Eintracht Frankfurt a trecut în fruntea clasamentului R.F.G. la egalitate de puncte (26), dar cu un golaveraj mai bun (42-22) decât rivala sa Brunswick (30-15), care a pierdut în fața lui F. C. Köln (0-1).

Clasament: 1. Eintracht 26 p., 2. Brunswick 26 p., 3. Hamburg S.V. 24 p., Moenchengland și Hannovera cite 23 p.

ATACUL LUI AJAX ÎN MARE FORMĂ

Înainte de sfertul de finală al C.C.E., în care se va întâlni cu Dukla Praga, campioana Olandei Ajax Amsterdam, a învins în etapa de duminică pe M.V.V. cu 8-3. Cea de a doua clasată, Feyenoord a dispus greu de Sparta cu 2-1.

Clasament: 1. Ajax 37 p., 2. Feyenoord 32 p., 3. Sparta 30 p., 4. A.D.O. 29 p.

ANDERLECHT CONDUCE DETAȘAT

Derbiul campionatului belgian, meciul dintre prima clasată, Anderlecht, și principala sa urmăriitoare, F.C. Bruges, a avut darul de a lămuri aproape definitiv

problema titlului, Anderlecht câștigând detașat cu 3-0.

Clasament: 1. Anderlecht 30 p., 2. F. C. Bruges 26 p., 3. Standard Liège 23 p., 4. Antwerp 23 p.

PRIMA ÎNFRINGERE A LUI OLYMPIAKOS

Surpriză în campionatul Greciei, unde liderul actual Olympiakos a suferit prima înfringere din campionat, după o suită impresionantă de 13 victorii și un meci nul. Întinzând pe AEK, Olympiakos a pierdut cu 1-0, dar se menține pe primul loc cu un avans apreciabil.

Clasament: 1. Olympiakos 39 p., 2. A.E.K. 35 p., 3. Panathinaikos 33 p.

O ETAPĂ FAVORABILĂ LUI INTER

Etapa de duminică a campionatului italian (a 18-a) a fost favorabilă lui Inter care, jucând acasă, a întrecut cu 3-0 pe Foggia, în timp ce principalul său adversar din acest an, Juventus, a făcut din nou meci egal (0-0), cu Atalanta, la Torino. Revelația acestui an, Cagliari, a obținut victoria cu 3-1 în fața lui Lecco.

Clasament: 1. Internazionale 28 p., 2. Juventus 26 p., 3. Cagliari 25 p., 4. Napoli 23 p.

UN NOU SCANDAL ÎN FOTBALUL ITALIAN

Ultima etapă a turului campionatului italian a fost caracterizată printr-o decizie scandalosă a arbitrilor De Marchi care, neacordând un gol perfect valabil pentru Juventus, în meciul cu Lazio, disputat la Roma, i-a împiedicat pe torinezi să se apropie de Inter.

Un gol care a dat loc unei largi polemici, mai ales că, în aceeași seară, televiziunea a dovedit cu o claritate lipsită de orice echivoc validitatea punctului înscris de atacantul central juvenil, De Paoli.

În minutul 52, acesta a re-luat din vole o lovitură liberă executată de Menichelli, „bătându-l” fără drept de apel pe portarul lui Lazio. Mingea a lovit bara de fier de susținere a plasei în interiorul porții și a ricoșat în brațele portarului care s-a grăbit să degajeze. Arbitrul De Marchi, surprins și fără a se mai consulta cu arbitrul de linie, a făcut semn de continuare a jocului.

Juventus, având proba clară a televiziunii (s-a văzut mingea lovind bara de fier, adine în interiorul porții), n-a stat cu mâinile-n sân. Unul din conducătorii clubului, Catella, a expediat imediat două telegrame. Una către dr. Pasquale,

președintele Federcalcio (a cărei copie a fost adresată și C.O.N.I. - Comitetul național olimpic italian) și alta președintelui asociației italiene a arbitrilor, Giulini.

În aceste telegrame se arată că: „Cu mijloacele moderne de control, este ridicol să ajungem în asemenea situații. Ar trebui revăzute regulamentele, făcute mai în concordanță cu epoca în care trăim”. Și mai departe textul continuă: „A greși este omenesc, dar a persevera este diabolic și periculos pentru seriozitatea fotbalului italian. Vă rugăm să interveniți pentru a apăra nu numai interesele lui Juventus, ci regularitatea campionatului italian însuși”.

A doua zi, ca urmare a publicării textului acestor telegrame, Helenio Herrera l-a acuzat pe Catella că încearcă în mod demagogic să influențeze arbitrii în favoarea lui Juventus, echipă interesată, alături de Inter, în lupta pentru câștigarea titlului. Herrera a amintit unele goluri acordate în favoarea lui Juventus în condiții nu pe de-a întregul „cristaline” și mai ales un gol dintr-un meci cu Venezia. La rândul lor, conducătorii torinezi au replicat că nu întâmplător de 93 de etape de campionat,

nu s-a acordat nici o lovitură de la 11 metri împotriva lui Inter...

A intervenit în polemică și președintele lui Inter, Moratti, care a acuzat pe președintele lui Juventus de isterie, acuzație la care președintele albnegrilor a ripostat spunând că el este o persoană foarte controlată și că niciodată n-ar face demagogie pentru a influența arbitrii, cum fac alții.

În orice caz, un fapt care o stărnit multă vîlvă dar cert este că rezultatul nu mai poate fi schimbat. Mai ales că scorul de 0-0 a și fost omologat.

Scandalul n-a rămas totuși fără nici un fel de urmări. Alarmată de această întâmplare, ca și de altele asupra unor goluri dubioase, Liga italiană de fotbal l-a însărcinat pe fostul internațional Meazza să prezinte un referat privind modificarea montării plaselor la toate terenurile din țară. Măsura preconizează în primul rând ca plasa să fie instalată la 2,50 metri în spatele barelor, în loc de 1,50 metri, cum era pe stadionul din Roma. Se discută și luarea altor măsuri, care să înlăture discuțiile, atât de frecvente în ultima vreme, pe tema „a fost sau n-a fost gol”...

Pentru prima oară în istoria sportului britanic o echipă de fotbal va cumpăra în întregime o altă echipă, rivala sa!

Clubul Queen's Park Rangers din Londra, care joacă în divizia a III-a, a anunțat că a făcut o substanțială ofertă altui club londonez, Brentford, din divizia a IV-a. Un purtător de cuvânt al acestei din urmă echipe, înterrogat de ziariști, a refuzat orice comentariu, limitându-se să afirme că tratativele în acest sens sînt în curs.

În Anglia, echipele de fotbal sînt adevărate societăți pe acțiuni și afacerea pare aproape încheiată. La sfîrșitul acestui campionat, Brentford ar urma să retrogradeze și în acest fel să părăsească liga profesională de fotbal. Întreaga echipă (jucători, conducători și chiar terenul acesteia) ar urma să treacă la Queen's Park Rangers care, aproape sigur, va promova în divizia a II-a și care vrea ca în viitor să aibă un stadion mai mare decît cel pe care-l

are în prezent, întrucît se scontează pe un mare număr de spectatori. Pentru scopurile sale, Brentford este obișnuitul ideal: anul trecut, această echipă și-a mărit și modernizat sta-

ECHIPĂ DE VÎNZARE

dionul și și-a întărit substanțial lotul, ceea ce totuși nu i-a ajutat ca să scape de retrogradare. În plus, avînd un deficit financiar destul de serios, ea și-l mărește săptămînal cu circa 1.500 dolari; falimentul este aproape inevitabil și oferta primită este totuși o cale de ieșire onorabilă.

Președintele lui Queen's Park, Rangers, Gregory, a declarat că nutrește planuri mari cu echipa sa și că întreg efectivul preluat — ju-

cători, antrenori, conducători etc. — nu de-a locuințele asigurate.

Președintele lui Brentford, deputatul laborist Dunnitt, a bisat totuși să se înțeleagă că nu este de acord cu desființarea echipei și că el, personal, dorește să o mențină. Brentford, care este înființată în 1889, a jucat în toate cele 4 divizii profesionale engleze și a dat o serie de mari jucători, dintre care cel mai vestit este Tommy Lawton, pe vremuri celebru centru înaintaș al echipei naționale a Angliei.

Nu este exclus totuși ca de afaceren de mai sus să se intereseze însăși liga profesională engleză și care să întreprindă ceva pentru a împiedica dispariția glorioșului club englez. Aceasta, cu atât mai mult cu cît recent, televiziunea britanică a anunțat că — după toate probabilitățile — în curînd vor mai avea loc și alte tentative de „înghițire” a cluburilor cu mijloace financiare reduse de către echipele cu situații mai înfloritoare.